

1

สามพี่น้องแห่งรัตติกาล

เมืองโคลฟตกอยู่ในความโศกเศร้าไปหลายเดือนหลังจากเหตุการณ์ครั้งนั้น แต่ทุกคนก็ฟื้นตัวได้เร็วกว่าที่คาดไว้ สำหรับเด็กๆ ที่วิหารแล้ว ผู้ที่คอยจุดรั้งไม่ให้จมอยู่กับความเศร้าก็คือนักบวชชราผู้เป็นบิดาบุญธรรม ชีสตริน และพี่น้องตระกูลคลอเฟล

หลังจากงานศพของวาเทีย เฮเซลพาน้องสาวไปส่งที่วิหารออราเคลเพื่อฝึกฝนทักษะที่จำเป็นก่อนจะวกกลับมาที่โคลฟ ทั้งชีเซล่าให้เรียนอยู่ที่นั่นตามลำพังภายใต้การคุ้มครองของนักบวชระดับสูงจาก ‘เรลเกีย นครแห่งความรู้’ ซึ่งนับเป็นมหาอำนาจที่แจสเปอร์โรว์ต้องคิดหนักหากจะเข้าปะทะเพื่อชิงตัวหญิงสาว

ในห้องพักแขกที่อยู่บนชั้นสองของวิหารแห่งโคลฟ เฮเซลเงยหน้าขึ้นจากโต๊ะทำงาน แล้วโบกมือให้จดหมายกลายเป็นนกสีขาว บินผ่าน

ช่องว่างมิติไปที่แอดเทียน่า

เขาถอนหายใจพลางคลั่งเหวี่ยงห้อยคอเบาๆ ราวหนึ่งปีแล้ว ที่สภาปกครองแห่งแอดเทียน่าส่งจดหมายเชิญให้เขาย้ายสังกัดจาก สมาคมเวทมนตร์ไปสภาปราชญ์ซึ่งทำหน้าที่ตรวจสอบการทำผิดกฎ บัญญัติการใช้เวทมนตร์ คอยควบคุมสมาคมเวทมนตร์อีกชั้น

เขาเคยตอบไปตามตรงแล้วว่า ถึงอยากไปก็ลำบาก เพราะสัญญา ที่เซ็นไว้กับแจสเปอร์ไรร์ทำให้เขาไม่สามารถใช้เวทมนตร์ทุกประเภทกับ ชายชราคนนั้นได้ จึงเป็นอุปสรรคต่อการทำงานแน่นอน

แต่หลังวาเทียตาย เขาก็ตัดสินใจตอบรับข้อเสนอ นั้น เพื่อพา ตัวเองขึ้นไปอยู่ในตำแหน่งที่สามารถปกป้องคนสำคัญของเขาได้

เฮเซลมองปฏิทินบนผนังอย่างเป็นห่วง นี่ก็ผ่านไปครึ่งปีแล้ว แต่ ซีเซลา ยังไม่กลับบ้านเลยสักครั้ง มีแต่จดหมายบอกข่าวดีเพเพหระ มาเป็นระยะเท่านั้น กระนั้นหญิงสาวยังส่งอัญมณีล้ำค่าซึ่งเป็นของหาได้ ไม่ยากในแถบนั้นมาให้บ่อยๆ ปัญหาเรื่องเงินทองในการเลี้ยงดูเด็กๆ จึง ไม่ใช่เรื่องที่ต้องกังวล

ผู้เป็นที่ชายเคาะนิ้วเล่นอย่างใจลอย “เป็นอย่างไรบ้างนะ ซีเซลา”

ไกลออกไปหลายร้อยกิโลเมตร หญิงสาวผมสีส้มในชุดนักบวช ห้อยเหรียญตราสีทองลายเปลวเพลิงไว้แนบตัวชิดกับกำแพง ดวงตาสีแดงเพ่งมองเข้าไปในความมืด มีเงาร่างของคนสามสี่คนวิ่งผ่านไป พร้อมกับพุดคุยกันด้วยน้ำเสียงรีบเร่ง

“รีบหาตัวท่านออราเคิลเถอะ นี่มันได้เวลาที่จะต้องพบท่าน หัวหน้านักบวชแล้วนะ”

“ท่านซีเซลาก็คือแบบนี้อยู่เรื่อย”

เสียงเหล่านั้นห่างออกไปเรื่อยๆ ซีเซลาถอนหายใจพลางปลด

เสื้อคลุมนักบวชชุดไว้ในพุ่มไม้ เอาของดูต่างหน้ามารดาซึ่งกลายเป็น
หลักฐานผู้สืบทอดตำแหน่งออรากิลแห่งเปลวเพลิงเก็บในกระเป๋า
กระป๋อง

เจ้าพวกนี้คิดอะไรกันก็ไม่รู้ เธอเป็นนักขับลำนํ้า พ่วงตำแหน่ง
ออรากิลซึ่งเป็นเหมือนผู้พยากรณ์ที่อาศัยเปลวเพลิงเป็นสื่อแล้ว ยัง
พยายามจะยึดเยียดให้เข้าพิธีรับตำแหน่งนักบวชบ้าง อีกต่างหาก

ใครมันจะไปอยู่รับกันเล่า เธอได้รับการยอมรับในฐานะออรากิล
สายไฟที่ถูกตอกก็น่าจะเป็นเพียงพอแล้ว

หญิงสาวกระซิบเบาๆ เปลวไฟเล็กๆ ทอประกายขึ้นที่ปลายนิ้ว
เรียวยาว เธอใช้เวทมนตร์ได้หลายบทแล้ว แต่ถึงอย่างไรก็ยังคงต้อง
อาศัยดนตรีเป็นสื่ออยู่ดี

ซีเซล่าหลบออกจากเขตหอคอยมาได้โดยไม่ยากเย็นนัก เธอ
ต้องดับไฟบนปลายนิ้วไปสองหรือสามครั้งเมื่อมีเงาคนผ่านพุ่มไม้ไป

ในที่สุดซีเซล่าก็มาถึงชายป่าสนที่เป็นชายแดนระหว่างหอคอย
ออรากิลกับเมืองเรลเกีย เมืองแห่งนี้เป็นเมืองหนึ่งในดินแดนเวทมนตร์
ที่แข็งแกร่ง

เร็วๆ นี้เอง หญิงสาวได้ข่าวว่าแอดเทียน่าส่งประกาศทั่ว
อาณาจักร เนื้อความมีดังนี้

แจสเปอร์โรว์ ผู้เฒ่าแห่งปาฏิหาริย์

หายตัวลึกลับไปพร้อมกับลูกศิษย์กว่ายี่สิบคน

หลังจากสืบสวนแล้วพบว่ามีความผิดฐานทำการทดลองมนตรา

ผิดกฎบัญญัติว่าด้วยการวิจัยเวทมนตร์

เป็นเหตุให้มีผู้บาดเจ็บสามร้อยยี่สิบเก้าคน เสียชีวิตสามคน

ในที่สุดแอดเทียน่าก็ประกาศตัวเป็นปฏิปักษ์กับชายชราคนนั้น

อย่างเด็ดขาด และส่งจดหมายขออภัยมาให้เธอและครอบครัวของวาเทีย แต่ बादแผลจากการสูญเสียวาเทียลึกเกินกว่าคำขอโทษจะเยียวยาได้หมด ตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา ทางแอดเทียนาจึงพยายามชดเชยความผิดพลาดที่ละเลยการกระทำของชายชราคนนั้นด้วยการส่งพอมดแม่มด จากสภาปราชญ์ซึ่งเป็นหัวหน้าเข้ามาดูแลแอดเทียน่าเดือนละสองคน ภายใต้การดูแลของเฮเซลที่ปักหลักอยู่ในโคลฟเป็นการถาวร

พระจันทร์เต็มดวงเคลื่อนตัวขึ้นสูงสูท้องฟ้าสีน้ำเงินอมม่วงเหนือเงาสีดำทะมึนของป่าสน หญิงสาวกระซิบเสื้อคลุม อากาศเย็นจัดเพราะเข้าสู่ช่วงฤดูหนาวแล้ว กระนั้นเหงื่อก็กังขี้มออกมากจากมือที่กำแน่น ซีเซล่าดึงผ้าเช็ดหน้าออกมาจากกระเป๋า ถุงผ้าใบเล็กติดออกมากับผ้า นั้นด้วย เธอชะงักไปครู่หนึ่ง แล้วรูดปากถุงออก ล้วงลูกบิดสีฟ้าออกมา มันยังเหมือนตอนที่อยู่กับเจ้าของเดิมไม่มีผิด

“วาเทีย...” เธอพึมพำเบาๆ รู้สึกว่าขอบตาร้อนผ่าวขึ้นมาทันที จึงรีบยัดลูกบิดกลับเข้าถุง

ทันใดนั้น ลมเย็นวูบหนึ่งก็พัดมาปะทะใบหน้า ซีเซล่าขนลุกเกรียวไปทั้งร่าง และก่อนที่เธอจะหันตั้งตัว ลมก็หอบเอาถุงใบเล็กลอยไปแล้ว

“มะ...ไม่นะ! บ้าจริง” เธอสับสนกลางร้ายคาตาติดตามของ จะถูกเจ้าพวกนักบวชนั้นเจอที่ข้างปะไร

ถุงผ้าใบเล็กทอแสงสีส้มในความมืด ซีเซล่าอาศัยความคล่องตัวที่ฝึกมาตั้งแต่เด็กไล่ตามมันไปเรื่อยๆ อะไรๆ คงจะง่ายกว่านี้ ถ้าลมหนาวนั้นไม่เปลี่ยนทิศพัดขึ้นหุบผาสูงลิบที่อยู่ห่างออกไปหลายสิบลเมตร

หญิงสาวทิ้งเสื้อกันหนาวไว้ที่พื้นและเริ่มปีนโขดหินอย่างว่องไว ถึงจะตึกแล้ว แต่แสงจันทร์คืนนี้สว่างจนเห็นทุกอย่างได้ชัดเจน

ซีเซล่ากัดฟันป็นขึ้นไป จนในที่สุดก็มาถึงต้นสนใหญ่ เห็นแสง
สีส้มฉลุบหายเข้าไปในความมืดแวบหนึ่ง

เธอรีบย่นตัวขึ้นยืนแล้ววิ่งตามแสงเข้าไป

เท่าเธอกระทบพื้นหินตันๆ และเศษหินเล็กๆ พบว่าตัวเองกำลัง
เดินอยู่ในถ้ำแห่งหนึ่ง เมื่อเดินลึกเข้าไป ถ้ำนี้ยิ่งกว้างขึ้นเรื่อยๆ แสงสีส้ม
ส่องให้เห็นผนังถ้ำสูง และแนวเพดานโค้งเหมือนซุ้มประตู กว้างพอให้
เดินเข้าไปพร้อมกันได้สักสามคน เธอคงจะยิ้มอย่างดีใจไปแล้ว ถ้าไม่
ตระหนักว่าลมอะไรจะพัดอย่างจงใจขนาดนั้น และจมูกก็ได้กลิ่นหอม
อวลๆ เหมือนดอกไม้กลางแจ้งมาจกด้านในถ้ำด้วย

มีเสียงหัวเราะและเสียงอุทานเบาๆ จากด้านใน ซีเซล่าขยับ
เข้าไปใกล้อีกนิด แสงสีส้มดับวูบไปแล้ว แต่มีแสงสีทองวาบขึ้นมาแทน
แสงนั้นเป็นดวงกลมๆ สามคู่ แล้วจู่ๆ ผนังตาของหญิงสาวก็หนักอึ้ง
และเธอก็นึกอะไรไม่ออกอีกเลยแม้แต่นิดเดียว

“ตายรีเปล่านะ เคซ่า” เสียงของเด็กผู้หญิงดังขึ้น เสียงนั้น
เหมือนเสียงสูงต่ำประสานกัน ซีเซล่ารู้สึกถึงมืออุ่นๆ แตะเข้าที่คอ

“เปล่านะ คิน่า ฉันแค่ทำให้สลับเฉยๆ เอง” เสียงนี้เป็นเสียงของ
ชายหนุ่มที่มีลักษณะเดียวกัน

“จะไม่กินหรอ” เด็กผู้หญิงคนแรกว่า

อีกฝ่ายเสียบไปครู่หนึ่งก่อนจะบอกด้วยน้ำเสียงไม่แน่ใจนัก “ให้
คาเรียกินไปก็แล้วกัน วันนี้หามาหลายรายแล้วยังไม่ถูกปากสักคน
ถึงต้องขอแบ่งจากเจ้าไปกินครึ่งไง”

“ข้าไม่ได้เรื่องมากขนาดนั้นนะ แต่มันกินไม่ได้จริงๆ นี่นา” เสียง
เด็กชายเล็กๆ คนหนึ่งเถียง

ซีเซล่าอยากลิ้มตาขึ้น แต่รู้สึกว่าร่ากายเหมือนเป็นอัมพาต
ขยับไม่ได้เลยแม้แต่น้อย มีแต่หูและจมูกที่ยังทำงานเป็นปกติ เธอ

ได้กลิ่นหอมแบบนั้นลอยอยู่รอบตัว และบทสนทนาแปลกประหลาดก็
ยังดำเนินต่อไป

“ลองดูหน่อยก็ไม่เสียหายนี่”

“ข้าว่าอย่าดีกว่านะ” เสียงเด็กชายตอบอย่างไม่แน่ใจ

“กินไปเถอะน่า ถ้าเจ้าไม่กินอะไรบ้างเจ้าจะโตได้ยังไงเล่า คง
ไม่คิดจะอยู่ในร่างนั้นตลอดไปหรอกนะ” เด็กหญิงว่า มีเสียงเหมือน
ถอนหายใจหนักๆ ตามมาด้วย

เมื่อบทสนทนาเงียบไป ซีเซล่าก็สัมผัสได้ว่ามีมือเล็กๆ กำลังปิด
เส้นผมเธอออกจากใบหน้า ร่างอ่อนขยับชิดเข้ามาจนได้ยินเสียงหัวใจเต้น
และในตอนนั้นเอง สัมผัสนุ่มนึ่งก็ประทับที่ริมฝีปาก

ซีเซล่ารู้สึกว่่าเร็วแรงถูกสูบออกจากร่างไปอย่างรวดเร็ว เธอจึง
รีบบรรวมพลังเวทที่เหลือผลึกอีกฝ่ายให้กระเด็นออกไป

“โอ๊ย! เจ็บนะ...เอ๋! เคซ่า คิน่า ผู้หญิงคนนี้มีเวทมนตร์!” เสียง
เด็กชายว่า

อีกสองเสียงอุทานพร้อมกัน ซีเซล่าลืมหืมตาขึ้น รู้สึกได้ว่าพลังอะไร
ก็ตามที่ควบคุมเธออยู่หายไปแล้ว ภาพแรกๆ ที่เห็นทำให้เธอแทบจะร้อง
ไม่เป็นภาษา

ร่างสามร่างทอแสงสีฟ้าเรื่อเรือง ทั้งหมดใส่ชุดสีขาว เป็น
เด็กหญิงวัยราวๆ สิบสองสิบสามปีคนหนึ่ง ชายหนุ่มตัวสูงอายุราว
ยี่สิบปีต้นๆ อีกคน และเด็กชายอายุราวเจ็ดหรือแปดปี

ที่หน้าแปลกคือ ทั้งสามคนมีผิวสีขาวจัด ดวงตาสีทองวาววับ
เส้นผมสีประหลาดปลิวไปมาแม้ไม่มีลม และปีกบางใสพับเก็บอยู่
ด้านหลัง

“ภูตราตรี?” ซีเซล่าอุทานเบาๆ กับตัวเอง

เด็กชายลุกขึ้นโบกมือไปมา “รู้จักพวกเราด้วยหรือ!” น้ำเสียง

ของเขาเหมือนตื่นตื่นที่ได้เห็นของแปลก

ซีเซล่าพยักหน้า ในถ้ามีตสนิทเช่นนี้เธอก็ยังเห็นพวกเขาได้เพราะ
แสงเรืองๆ จากตัวพวกเขาเอง แต่ไม่ชัดเท่าไรนัก

“แปลกแฮะ ไม่คิดว่ายุคนี้จะมีมนุษย์ที่รู้จักเราอยู่อีกนะ” ภูต
ราตรีหนุ่มว่า

“ฉันเป็นนักขับลำนํ้า” ซีเซล่าตอบไม่เต็มเสียงนัก ยังเจ็บ
ทำยทอยที่กระแทกพื้นในตอนที่ล้ม

“อ้อ...มิน่าละ ว่าแต่เจ็บหัวรึ”

“อ้อ คงกระแทกพื้นตอนสลบไปนะ” เธอคลำศีรษะด้านหลัง
พลางคราวเบาๆ เมื่อสัมผัสได้ว่ามีเลือดออกนิดหน่อย

“เลือดออกเหรือ! เค้านี่ไม่ระวังเลย จั๊นข้าทำแผลให้ก่อนนะ”

“ไม่ได้นะ คาเรีย!!”

สองเสียงร้องประสาน แต่เข้าไปแล้ว ดวงแสงสีฟ้าขนาดใหญ่
ลอยขึ้นสูงจุดเขตแดนถ้าจนซีเซล่าสามารถเห็นทุกอย่างได้ชัดแจ้ง

“สमानแผล” เสียงเล็กๆ ของเด็กชายดังขึ้นด้านหลัง

นักขับลำนํ้าสาวเห็นแสงเวทมนตร์สีฟ้าสว่างขึ้น

ไอเวทมนตร์สีฟ้า...เหมือนของวาเทีย

“นี่พี่สาว แผลหายดีแล้วนะ ว่าแต่สีผมท่านนี่แปลกดีจัง” เด็กชาย
บินหัวทิมพลางมองหน้าซีเซล่าอย่างอารมณ์ดี

แต่เธอก็ไม่ได้เห็นหน้าของเขาหรือเพราะอีกฝ่ายสวมหน้ากาก
สีขาวที่เขียนลายพระจันทร์เสี้ยวกับเมฆ ผมของเขาเป็นสีน้ำเงินอมม่วง
ยาวระป่า

“คาเรีย! จำไม่ได้เหรือ เรามีกฎไม่ให้มนุษย์เห็นตัวนะ” เด็กหญิง
โวยวาย เธอสวมหน้ากากลายผีเสื้อหางเป็นดิ่งบินลัดดอกไม้ ผมยาว
ของเธอเป็นสีน้ำเงินเข้ม

“คืนา ซี้ตีตไปได้ เขารู้อยู่แล้วว่าเรามีตัวตนจะกลัวไปทำไม ทำทางพี่สาวก็ไม่เหมือนจะมาจับเราไซ้ไหมละ”

“ถึงอย่างนั้นก็ไม่ควรประมาทเดินเล่น ครั่งนี่ถือว่ามีไซ้ดี ครั่งหน้า อาจเป็นอย่างนั้นก็ได้” ชายหนุ่มว่า หน้ากากของเขาเป็นลายขนนก ในขณะที่ผมเป็นสีดำสนิท

“เคช่าว่าครั่งนี้ไซ้ดี แปลว่าไม่เอาเรื่องไซ้ไหม”

“ไซ้ไม่มีสิทธิ์เอาเรื่องเจ้าหรอก แต่ไซ้จะไปรายงานองค์ราชินี”

“ฮะ! อย่างนั้นเคช่า ท่านป่าเวลาโกรธน่าจะตาย”

ซีเซล่ามองภาพตรงหน้างงๆ ก่อนจะนึกได้ถึงจุดประสงค์ที่เธอ มาอยู่ที่นี่

“นี่...ขอถุงผ้าใบนั้นคืนได้ไหม ใบที่เธอใช้ดมหอบมานะ”

“เอ...อย่าบอกนะว่าที่พี่สาวตามมาถึงนี่เพราะจะเอาถุงนี้คืน แต่ มันไม่เห็นมีอะไรเลยนี่นา”

“เอาคืนมาเถอะ มันเป็นเรื่องสำคัญของฉัน”

เด็กชายเอียงคอเหมือนไม่เข้าใจแต่ก็ส่งถุงคืนให้อย่างว่าง่าย “ไซ้ได้กลิ่นอายแปลกๆ เลยใช้สายลมเรียกมา แต่กลับเป็นแค่ลูกบิด เม็ดหนึ่ง ก็เลยผิดหวังนิดหน่อยนะ”

“กลิ่นอายแปลกๆ เหรอ” ซีเซล่าขมวดคิ้ว

เด็กชายนั่งขัดสมาธิกับพื้นถ้ำและอธิบายอย่างเอาการเอางานว่า “กลิ่นอายคล้ายๆ กับกลิ่นของพวกเรา แต่รู้สึกเหมือนจะเป็นของ พวกพ่อมดดำมากกว่า ถึงนั้นก็กลิ่นของพวกเราอยู่ด้วยจริงๆ”

ซีเซล่าเก็บถุงลงกระเป๋าแล้วบอกเขาว่า “เจ้าของเดิมเป็น ลูกครึ่งพ่อมดดำที่เก่งมากนะ แต่เขา...ตายไปแล้ว”

ทั้งถ้ำเงียบครู่หนึ่งก่อนที่ชายหนุ่มจะออกคำสั่งเสียงเข้ม “ขอโทษชะ คาเรีย เราจำไม่ได้ว่าเคยสอนเจ้าให้ขกขยของคนอื่นมา

เฉยๆ”

“แต่ว่า...” เด็กชายทำท่าจะเถียง แต่ก็หันมาขอโทษซีเซล่าโดยดี
“ขอโทษครับ ไม่นึกว่าจะเป็นของสำคัญ”

ซีเซล่าได้แต่พยักหน้าอึ้งๆ

เด็กชายหนึ่งไปครู่หนึ่งก่อนจะถามขึ้นว่า “ยังไม่รู้ชื่อเลยนะครับ
พี่สาวชาวมนุษย์”

“ได้ยินว่าปกติภูตวาทรีไม่ชอบมนุษย์ไม่ใช่หรือ” หญิงสาวออกจะ
สงสัย

“ก็ไม่ทุกคนหรอก ยิ่งเจ้าเปียกนี่เป็นข้อยกเว้น แต่อย่างไรเราก็
พบเจ้าแล้ว ต้องเอาชื่อเจ้าไปรายงานองค์ราชินีอยู่ดี โปรตบอกชื่อมาด้วย
ข้าชื่อ เคซ่า ช่างๆ นี่คือ คีน่า และเจ้าตัวเล็กชื่อ คาเรีย” ภูตหนุ่มกล่าว
เสียงเรียบเป็นการเป็นงานเหมือนทหารรายงานเจ้านาย

หญิงสาวยิ้มน้อยๆ แล้วค่อยตอบว่า “ฉันชื่อ ซีเซล่า คลอเฟล
นักขับลำนํ้า แต่ตอนนี้รับตำแหน่งออราเคิลสายไฟด้วย”

“เจ้าเป็นออราเคิลนี่เอง...มิน่าละ เวทมนตร์ลั่นเหล็ยเขียว พลังชีวิต
ก็ไม่น้อย” คีน่าว่า น้ำเสียงฟังดูแปลกใจมากกว่าไม่พอใจ เธอหันไป
มองหน้าเคซ่าก่อนจะกระซิบเบาๆ ว่า “บางทีอาจจะดีก็ได้นะ”

“ตกลงว่า เรื่องแบบนี้มันเป็นเรื่องใหญ่สำหรับมนุษย์นะ ยิ่งเป็น
ผู้หญิงด้วยแล้วนะ”

“พูดก็พูดเถอะ เมื่อตะกี้เจ้าเปียกของเจ้าก็ทำลงไปแล้วไม่ใช่ไร้”

เคซ่ากอดอก “มันไม่เหมือนกัน ปกติเราจะทำตอมมนุษย์
ไม่รู้สีกตัว”

ซีเซล่ากะพริบตาปริบๆ คาเรียเอียงคอ ไบหน้าใต้หน้ากากคงจะ
ฉายแววสงสัย

“อะไรหรือ” หญิงสาวถาม ท่าทางของทั้งเคซ่าและคีน่าดูมีเลศนัย

พิกล

เคซ่าสะกิดคือนำรากับกำลังผลึกหน้าที่บางอย่างให้เธอ เด็กหญิง
สะบัดตัวหนีพลางกระแอมเบาๆ แล้วเดินมาทางซีเซล่า

“คืออย่างนี้นะ เจ้ารู้ไหมว่าภูตราชตรีกินอะไร”

“ได้ยืนยันว่ากินพลังชีวิตของมนุษย์หรือ” นักขับลำนำสาวตอบ

ดวงตาสีทองของเด็กหญิงวาววับ “ถูกต้อง แต่ความจริงแล้ว
นั่นมันเป็นอาหารพิเศษ ปกติเรากินอาหารธรรมดาที่ได้เหมือนกัน แต่
พลังชีวิตของมนุษย์ในปริมาณเพียงน้อยนิดจะเทียบเท่ากับการกิน
อาหารธรรมดาจำนวนมาก ซ้ำยังช่วยบำรุงเวทมนตร์ด้วย”

ซีเซล่าซักสังหรณ์ใจไม่ดี “เธอดังใจจะพูดอะไรกันแน่”

คือน่าซีนิ้วเรียวบางไปทางคาเรียซึ่งกำลังนั่งเคี้ยววรากไม้เล่นอยู่
“พวกเราไม่มีปัญหาเรื่องอาหาร แต่เจ้าเปี้ยกนั้นมื่ออย่างร้ายแรง เขากิน
อาหารธรรมดาอย่างพวกผลไม้ไม่ได้ แต่กินเท่าไรก็ไม่โตสักที แล้วพลัง
เวทมนตร์ก็ยิ่งต่ำมากด้วย หลังจากเราลองวิธีร้อยแปดแล้ว เหลือแค่
ทางเดียวคือให้เขากินพลังชีวิตของมนุษย์”

“อ้อ...แล้วยังไงล่ะ”

“แต่เจ้าเปี้ยกนี่ก็คันเลือดมาก...”

“ข้าเปล่าล่ะ” คาเรียค้านเสียงอนๆ

คือน่าจึงเปลี่ยนเนื้อหาใหม่ “คือ...ร่างกายเจ้านี้ดันไม่ยอมรับ
พลังชีวิตของมนุษย์ทั่วไป แบบว่ากินแล้วแหะออกมาเลยนะ”

ซีเซล่าเลิกคิ้ว แล้วหันไปมองตัวปัญหาของพี่น้องร่วมเผ่าพันธุ์

คาเรียหัวเราะแหยๆ แล้วพูดเสียงแห้งๆ ว่า “ก็พอชิมแล้วมัน
กินไม่ได้จริงๆ นี่นา แต่แปลกแฮะ ของพี่สาวไม่ยกเป็นอย่างนั้น หวานๆ
เปรี้ยวๆ อร่อยดี”

หญิงสาวหน้าแดง “ชิมทางปากเนียนะ”

“แล้วจะให้กินทางไหนล่ะ” ภูตราตรีทั้งสามตนพูดขึ้นพร้อมกัน โดยมีได้นัดหมาย

เคซ่ากระแอม แล้วจึงบอกว่า “อย่างที่ได้ยินนั่นแหละ เราพาเจ้าตัวเล็กนี้ทัวร์ชิมมาสด้าดาห์กว่า มนุษย์ที่จับมาลองเป็นร้อยๆ แล้วแต่เจ้านี้กระเดือกไม่ลงสักราย...”

คาเรียหัวเราะหะๆ สัมผัสได้ทันทีว่าไม่มีความรู้สึกผิดอยู่ในนั้นเลย

ซีเซล่าเหล่มองทั้งสามอยู่ครู่หนึ่งก่อนจะถามตรงๆ ว่า “ตกลงว่าพวกเธออยากให้ฉันแบ่งพลังชีวิตให้เจ้าหนูนี้ซะไหม?”

“ก็ประมาณนั้น”

นักขับลำนางสาวกุมหัว ขอกันง่ายๆ ตรงๆ แบบนี้เลยรี

บ้าจริง!...แล้วจะตอบยังไงดีล่ะ

ในกรณีของซีเซล่าซึ่งตอนนี้เป็นผู้ใช้เวทมนตร์ พลังชีวิตกับเวทมนตร์ผูกพันกันเป็นหนึ่งเดียว ถ้าให้เขากินพลังชีวิตของเธอไป เธอก็อาจจะใช้เวทมนตร์ไม่ได้ไปอีกพักใหญ่ๆ เลยทีเดียว

เคซ่าถอนหายใจ “แต่มนุษย์เรียกการประกบปากว่า ‘จูบ’ นี่นะ ยิ่งมนุษย์ผู้หญิงอายุน้อยๆ อย่างเจ้าก็คงไม่ยอมให้เด็กบ้าที่ไหนไม่รู้มาขโมยจูบหรอก...หวังว่านั่นคงไม่ใช่จูบแรกนะ”

ซีเซล่าสะอึก จูบแรกของเธอได้มอบให้แก่พ่อมดหนุ่มที่จากโลกนี้ไปแล้ว

“ไม่ใช่หรอก” เธอตอบเบาๆ ยังจำทุกภาพของพ่อมดคนนั้นได้ดี

“พี่สาวเศร้าอย่างนั้นหรือ” คาเรียพูดเบาๆ พลังยื่นมือเล็กๆ ไปแตะบ่าหญิงสาว สัมผัสจากมือภูตราตรีไม่ได้เย็นเฉียบอย่างที่ใครๆ เข้าใจ มือของคาเรียอุ่นและนุ่มนวลไม่ต่างจากมนุษย์ ในดวงตาสีทองของภูตราตรีตัวน้อยบ่งบอกถึงความเป็นห่วงอย่างจริงจัง

“ถ้าคาเรียกินพลังชีวิตของฉันเข้าไปแล้ว หลังจากนั้นเขายังต้องกินพลังชีวิตจากฉันเรื่อยๆ อีกทีเปล่า” เธอถาม นึกชนลูกนิตๆ

คีนายกนิ้วแตะริมฝีปาก “ไม่แน่ใจ แต่ถ้าคาเรียได้อยู่ในร่างที่สมควรจะเป็นก็คงไปดื่มกินพลังชีวิตจากมนุษย์คนอื่นได้ตามปกติ ข้าคิดว่าอย่างนั้นนะ”

ซีเซล่าหันไปมองเจ้าตัวเล็กที่จ้องเธอตาแป๋ว คาเรียยังเด็ก ไม่น่าต้องลึงเลมมาก คิดเสียว่าจูบน้องน่ารักๆ ของวาเทียสักคนก็แล้วกัน

“ตกลงว่าได้หรือครับ” คาเรียถามเสียงใส เมื่อเห็นซีเซล่าถอนหายใจ

“ก็ได้ แต่ครั้งนี้ครั้งเดียวนะ” นักขับลำนำสาวว่า

ภูตราตรีน้อยหัวเราะ ก่อนจะดันด้านล่างของหน้ากากออก เผยให้เห็นคางมน และริมฝีปากสีชมพูเล็กๆ

“ขออนุญาตนะครับ” เด็กชายว่าก่อนจะประทับริมฝีปากของเขา กับริมฝีปากของซีเซล่า

น่าแปลกที่จุ่มพิตของเด็กตัวเล็กนิดเดียวกลับหนักหน่วงเกินตัว สักพักซีเซล่าก็ได้ยินเสียงเวทมนตร์แตกเปรี้ยะ และเริ่มรู้สึกวุ่นวายหนักที่กดทับตัวเธอเริ่มมากขึ้นจนอึดอัด

ก่อนที่เธอจะรู้สึกวุ่นวายใจตาย อีกฝ่ายก็ถอนริมฝีปากออก

“ขอบคุณที่เลี้ยงครับ” คาเรียกล่าว แต่คราวนี้ไม่ใช่เสียงของเด็กชายตัวเล็กๆ อีกแล้ว แต่เป็นชายหนุ่มเต็มตัว

ซีเซล่าอ้าปากค้าง ร่างที่นั่งคร่อมร่างเธออยู่ยิ่งกว้างกว่าเดิม พลังทั้งตัวลงนั่งกับพื้นถ้ำ

“รู้สึกดีซะมัดเลย เคซ่า ตอนนี้อยู่ดีเป็นยังไงบ้าง” เขาหันไปหาเคซ่า

ภูตราตรีหนุ่มค้อมศีรษะเล็กน้อย “ค่อยดูแลสุขภาพขึ้นมาหน่อย แต่ให้

นินัยโตไปกับตัวด้วยละ คาเรีย”

“นินัยข้าไม่สมตัวตรงไหน” คาเรียเถียงพลางบ่นเสียงหงุดหงิดเหมือนเด็กเล็ก ๆ

นักขับลำนำสาวอึ้งพูดไม่ออก เด็กตัวนิดเดียวเมื่อก็กลายเป็นชายหนุ่มไปซะแล้ว

“พี่สาว ขอขอบคุณมากนะ” ภูตราตรีที่เพิ่งได้โตสมวัยหันมายิ้มให้

“คาเรีย... ถ้าพูดกันตามจริงแล้ว เจ้าก็อายุไม่น้อยเท่าไหร่นะ” คีน่าขัดคอ

คาเรียส่งเสียงจี้จ๊ะไม่พอใจ แล้วค่อยหันมาพูดกับซีเซล่าด้วยน้ำเสียงสดใสที่ยังคงเหมือนเพลงประสานเสียง “ในเมื่อเรียกพี่สาวไม่ได้แล้วจะเรียกท่านว่ายังไงดีล่ะ”

“ฉันชื่อ ซีเซล่า” หญิงสาวตอบ ไม่วายรู้สึกหน้าร้อนฉ่ำขึ้นมา

คาเรียหัวเราะ “ได้ครับ ต่อจากนี้ข้าจะเรียกท่านว่าซีเซล่า มาเป็นเพื่อนกันนะ ซีเซล่า” ว่าพลางเขาก็กุมมือเธอแน่น

หญิงสาวอดเห็นด้วยกับเคซ่าไม่ได้ ภูตราตรีหนุ่มตรงหน้าเธออย่างไรก็เหมือนเด็กเล็ก ๆ ไม่มีผิด

เคซ่ามองพระจันทร์ที่ลอยพ้นออกจากหมู่เมฆหนา แล้วลุกขึ้นยืน

“ได้เวลาแล้วละ คีน่า คาเรีย กลับบ้านกันเถอะ”

“อะไรกัน แค่นี้เองหรือ เคซ่า” คาเรียบ่น

“อย่าบ่นสิ” คีน่าประท้วงพลางดันหลังคาเรียไป

ชายหนุ่มส่งเสียงหงุดหงิดตามเคซ่า เขานิ่งคิดอยู่ครู่หนึ่งก่อนจะหันมาทางซีเซล่า “ซีเซล่า เดี่ยวจะไปไหนต่อหรือ”

หญิงสาวขมวดคิ้ว แต่คิดว่าบอกไปก็คงไม่เป็นไร “ฉันจะไปเจอเธอ”

“เราต้องผ่านอยู่แล้วนี่ ถ้าอย่างนั้นข้าไปส่งนะ” คาเรียอาสา

“คาเรีย...เดี๋ยวองค์ราชินีพิโรธหรอก” เคซ่าเตือน

“แค่นี้เอง เคซ่ากับคีน่าช่วยทำเป็นไม่เห็นไม่ได้เหรอ ยังไงซะ ซีเซล่าก็เป็นคนให้พลังชีวิตแก่ข้าตั้งเยอะนะ”

เมื่อเจอสายตาอ่อนนวนหนักเข้า กลายเป็นภูตรัตริ่มากกว่าดูใกว่าที่ต้องยอมถอยให้

“ก็ได้ แต่ห้ามทำแบบนี้กับมนุษย์คนอื่นอีกนะ ไม่อย่างนั้นข้าจะฟ้ององค์ราชินี” เคซ่าบอกอย่างเด็ดขาด

“ครับๆ ข้าเข้าใจแล้ว” ว่าจบคาเรียก็คว้าข้อมือซีเซล่าไว้ “ข้าไปส่งนะ ซีเซล่า เอาตรงๆ ไม้หลังเมืองก็แล้วกันจะได้ไม่มีใครเห็นตกลงนะ”

เขาไม่รอคำตอบ แต่ใช้แขนแข็งแรงทั้งสองข้างชันซีเซล่าขึ้นจากพื้น แล้วกางปีกบางใสทว่าอาบด้วยมนตราแข็งแกร่งรีบบิน

“หวังว่าเจ้าคงไม่กลัวความสูงนะ เพราะว่าในหมู่พวกเราทั้งหมดไม่มีใครเร็วสู้คาเรียได้แล้ว” คีน่าว่าพลางหัวเราะ

ชั่วพริบตา สายลมก็พัดกระปะทะใบหน้าของซีเซล่า เธอได้แต่นั่งตัวแข็ง ไม่กล้ากระดิกกระเดี้ยกลัวหล่นลงกระแทกพื้นโหม่งโลก

คาเรียหอมแก้มเธอเบาๆ “ไม่ตกหรอกน่า สบายใจได้”

“หอมแก้มฉันทำไมอะ”

“อยากจะลูบหัวหรอก แต่ไม่มีมือแล้วนี่นา” เขาตอบซื่อๆ ไม่ได้คิดอะไรนอกจากจะปลอบให้หายกลัว

ซีเซล่าพนมมหายใจพริ่ด

โตแต่ตัว ใจเป็นเด็กอย่างนี้ท่าจะมีปัญหาตามมาอีกเยอะแน่

หลังจากบินฝ่าสายลมยามค่ำคินมาพักหนึ่ง ภูตรัตริ่นุ่มก็ร่อนลงพื้นในดงไม้หนาที่บโดยอาศัยช่วงที่เมฆบังดวงจันทร์ฟางตัว

“ถูกที่รึเปล่า” คาเรียถาม

ซีเซล่าโผล่หน้าออกไปนอกดงไม้ เจียหูฟังสักครู่ก็ได้ยินเสียงคนตรีลอยมา ท่วงทำนองแบบนี้ไม่ผิดที่แน่ๆ

“ใช่แล้วละ ขอขอบคุณนะ”

คาเรียเอียงคอ หูแหลมชี้ขยับเพื่อฟังเสียงให้ชัด “เพราะจ้ง ข้าเข้าไปฟังด้วยไม่ได้หรอก”

“ไม่ได้ ข้างในมีแต่মনุษย์ นายไม่ควรจะให้มนุษย์เห็นตัวไม่ใช่หรอก”

“ก็จริง แต่อยากฟังจ้งเลยนะ แอบเข้าไปได้ไหม”

ซีเซล่ายกมือตบหัวผายตรงข้ามโทษฐานดื้อแพ่ง ภูตราตรีไม่รู้จักโต คล้ำหัวบ่อยๆ พลังโอดครวญไม่หยุดจนหญิงสาวแทบจะต้องถีบเขาให้บินๆ ไปเสียที่

“ซีเซล่าใจร้ายซะมัดเลย” เข่าบ่นอุบอิบ

“ไปเลยไป! เดียวก็มีคนเห็นเข้าหรอก”

“ข้ามาเยี่ยมบ้างไม่ได้หรอก”

“หลบหน้ามนุษย์ทั้งเมืองไหวหรอก”

“อืม...คิดว่าไม่”

“ถ้าอย่างนั้นก็อย่ามา โชคดีนะ คาเรีย ขอขอบคุณที่พามาส่งนะ” หญิงสาวว่าพลางเดินออกจากดงไม้ เธอหันหลังไปทันเห็นเงาสีน้ำเงินแวบหนึ่งก่อนจะหายไปบนท้องฟ้า

คาเรียจากไปแล้ว และเส้นทางของมนุษย์กับภูตราตรีก็คงไม่มาบรรจบกันอีกง่ายๆ

2

นัดหมายโดยไม่ได้ตั้งใจ

“ไม่ได้เจอกันตั้งนาน สบายดีหรือ ซีเซล่า”

ฟอว์เซตทักลูกศิษย์สาวคนโปรด ซีเซล่าดูเป็นผู้หญิงขึ้นหลังจาก
ไม่ได้พบหน้ากันมาร่วมสามเดือนกว่า

“สบายดีค่ะ กะว่าจะกลับโคลฟเลยแวะมาเยี่ยมอาจารย์ก่อน
ช่วงนี้สุขภาพยังแข็งแรงเหมือนเดิมสินะคะ นี่ค่ะ คุณก็ของฝาก” เธอ
ตอบอาจารย์ด้วยรอยยิ้ม

ผู้เป็นอาจารย์ชะงักไป เมื่อเร็วๆ นี้เขายังแอบหวังว่าลูกศิษย์คนนี้
จะได้พบคนรู้ใจเสียที แต่พอมดหนุ่มคนนั้นก็จากโลกนี้ไปอย่างน่าใจหาย
เสียแล้ว หัวใจของซีเซล่าคงจะไม่เปิดทางให้ใครไปอีกแสนนาน

ซีเซล่ากลับเข้าไปในห้องพักเก่าของเธอซึ่งยังมีชุดนักเรียนขำนำ
สำรวจอยู่อีกสองชุด เธอเก็บเอาเครื่องประดับและชุดออราเคิลชุดไว้

ในลังอย่างไม่สนใจ ชุดพรรคนี้มันมีแต่จะเกะกะมากกว่าช่วยให้เดินทางสะดวก ลูตคูใจของหญิงสาวถูกจับแยกออกมาจากกระเป๋าสัมภาระ

เพียงไม่กี่นาทีเธอก็กลับมาเป็นซีเซล่าที่ทุกคนคุ้นเคย จะมีก็แต่ดวงตาสีแดงแฝงแววเศร้าที่บอกชัดว่าได้ผ่านความเจ็บปวดทางใจมาอย่างมากมาย

หญิงสาวพักค้างคืนที่เจเรอาแคคืนเดียว วันรุ่งขึ้น หลังจากบอกลาอาจารย์ทั้งหลายแล้ว เธอก็เร่งเดินทางไปโคลฟโดยไม่แวะจ้างพอมดที่แอตเทีย่น่าอย่างที่ควรจะเป็น

ดาร์กฟอเรสต์ยังคงดูไม่น่าพิศมัยเช่นเดียวกับที่เห็นในครั้งแรก แต่คราวนี้ซีเซล่าเข้าไปในป่าด้วยความคิดที่ต่างไปจากเดิม ถึงจะไม่มีอะไรน่ามองสักนิด แต่ที่นี่ก็เป็นสถานที่ที่วาทีย์เคยเดินทางผ่านบ่อยๆ

แค่หลับตา เธอก็นึกถึงสีหน้าหงุดหงิดของเขาตอนที่พบกันครั้งแรกได้ชัดเจน

...พอมดหนุ่มผู้เก่งกาจ แต่กลับปากเน่าปากเสีย ทั้งยังงกเงินจนนำโมโห

มาถึงตอนนี้อาจจะด่าก็ด่าไม่ได้ อยากจะยิ้มให้ก็ทำไม่ได้เสียแล้ว สิ่งหนึ่งที่ซีเซล่าไม่รู้ก็คือ ดาร์กฟอเรสต์น่ากลัวขึ้นมากหลังจากที่ผู้เฒ่าแห่งปาฏิหาริย์ทำลายชายเวทมนตร์ที่กางกั้นระหว่างดินแดนสองฟากฝั่งลง ขณะนี้กลิมป์สามารถออกไล่ได้ในเงาไม้แม้ว่าจะเป็นตอนที่พระอาทิตย์ยังส่องแสงแรงกล้าอยู่บนฟากฟ้า

หูของซีเซล่าได้ยินเสียงกรึกๆ ที่คุ้นเคย เธอเน้นริมฝีปากแล้วติดตัวขึ้นไปบนต้นไม้ กลิมป์จำนวนมากโผล่ออกมาจากเงามืด ตั้งท่าพร้อมล่าเหยื่อที่นานๆ จะผ่านมาสักคน

หญิงสาวอำปากร่ายเวทมนตร์แหวกทาง แล้วใช้คาถาเร่งความเร็วพาตัวเองหนีจากวงล้อมไปให้ได้ไกลที่สุด อย่างน้อยๆ เธอต้องไปถึง

ต้นไม้ที่มีเขตอาคมให้ได้ เพราะลำพังตัวคนเดียวไม่ทรงพลังพอจะกำจัด
กลิมป์ได้ทั้งฝูง

แต่ไม่รู้ทำไม ยิ่งวิ่งก็ยิ่งรู้สึกว่ายากห่างจากต้นไม้ที่มากขึ้นทุกทีๆ
กว่าจะรู้สึกตัวอีกครั้ง เธอก็ถูกกลิมป์ตีจนมาจนมุมที่ตีนภูเขาหินขนาดใหญ่
เสียแล้ว

ดวงตาสีเหลืองของกลิมป์มองมาที่เธออย่างประสงคร้าย เขี้ยว
แหลมคมเรียงกันถี่แยกออกพร้อมจะขย้ำเหยื่อ

ซีเซล่าหวดลูกไฟใส่พวกมัน แต่ก็ทำได้แค่ช่วยถ่วงเวลาออกไป
อีกหน่อยเท่านั้น ร่างกายของเธอเริ่มอ่อนแรง บางทีอาจจะเป็นเพราะ
เมื่อก่อนเธอให้ภูตราตรีน้อยตนนั้นดูดพลังชีวิตไปก็ได้

ตาของหญิงสาวเริ่มพร่า ร่างของกลิมป์เริ่มกลายเป็นเงาเลื่อนราง
หญิงสาวเริ่มแน่ใจว่าเธอคงไปไหนไม่รอดแล้ว

ทว่าเสียงหนึ่งกลับดังขึ้น

“ไปซะ เจ้าพวกน่าสงสารทั้งหลาย ผู้หญิงคนนี้เป็นของข้า
อย่ามายุ่ง!”

แสงสีฟ้าสว่างวาบขึ้นทางหางตาของหญิงสาวแวบหนึ่ง มีอยู่
แนบข้างใบหน้าเธอ สัมผัสนั้นช่วยให้ซีเซล่าโล่งใจ แต่ก็ทำให้ผืนตัวเอง
ไม่ไหวแล้วเช่นกัน

สติของหญิงสาวดับวูบไปในตอนนั้นเอง

“เอ? ซีเซล่า? เป็นอะไรไป” คาเรียร้องเรียก มือขาวจนเกือบซีด
ของภูตราตรีหนุ่มเขยาร่างหญิงสาว แต่ไม่มีปฏิกิริยาตอบรับใดๆ

คาเรียเฝ้าปากที่ซ่อนอยู่ใต้หน้ากาก แล้วกางมือซ้ายออก ลูก
พลังสีน้ำเงินก่อตัวขึ้นอย่างรวดเร็วรับกับอารมณ์ร้อนของเจ้าตัว

“นิสัยไม่ดี! อย่ามารังแกซีเซล่านะ!”

ลูกพลังนั้นแตกตัวก่อนจะพุ่งใส่กลิมป์ พวกมันกรีดร้องเสียงแหลม

แล้วแผ่นหนีไปจนหมด

คาเรียแค้นเสียง “หนี” ในลำคอ แล้วจึงหันมาสนใจซีเซล่าอีกครั้ง เธอสลบไปแล้วเนื่องจากสูญเสียพลังเวทมากเกินไป และเขานี้แหละ เป็นหนึ่งในสาเหตุนั้น เมื่อวานเขาคงกินมากเกินไปหน่อย

ภูตราตรีหนุ่มพุงร่างซีเซล่าขึ้น พาบินเข้าไปหลบอยู่ในต้นไม้บนยอดผา เขาแนบมือกับหน้าผากของเธอเบาๆ ตัวเธอเย็นเฉียบจนน่าเป็นห่วง

คาเรียหันมามองลงเล็กน้อยก่อนจะกอดหญิงสาวไว้แนบอก ลมหายใจของเธอค่อยสม่ำเสมอขึ้น ภูตราตรีหนุ่มถอนหายใจก่อนจะร้องเพลงพื้นบ้านของภูตราตรีอย่างแผ่วเบา ขับกล่อมให้ซีเซล่าหลับลึกอย่างรวดเร็ว

นับซ้ำลำนำสาวได้สติในชั่วโหม่งต่อมา

คาเรียหยุดร้องเพลงแล้วถามเธอด้วยน้ำเสียงห่วงใยว่า “บาดเจ็บตรงไหนหรือเปล่า”

ซีเซล่าส่ายหน้า “ไม่...ชอบใจนะ นึกว่าจะแย่ซะแล้ว”

“ไม่จ้ำงพ้อมตมาด้วยเหรอ ซีเซล่า” คาเรียถามตรงไปตรงมา

“คิดว่าพอจะไปเองได้นะ” หญิงสาวตอบ พยายามไม่มองสภาพน่าสมเพชของตัวเอง

คาเรียส่งเสียงจี้จ๊ะในลำคอ “ประมาทเกินไปแล้วนะ เดี่ยวนี้ดาร์กฟอเรสต์ไม่เหมือนก่อน ต้องระวังให้มากๆ”

“ไม่เหมือนก่อน?”

“อ้อ! ตั้งแต่ประมาณสามสี่เดือนก่อน อยู่ดีๆ ข่ายเวทมนตร์ที่กินระหว่างสองปากฝั่งก็ถูกทำลายลงไป พวกกลิมป์ก็เลยมีอำนาจมากขึ้น ถึงขนาดไม่ฟังคำสั่งภูตราตรีแล้วด้วย” ทำยประโยค เสียงของภูตราตรีหนุ่ม

เบลางเล็กน้อย

ดวงตาของหญิงสาวเบิกกว้างขึ้นเพราะแทบไม่เชื่อหูตัวเอง

“กิลิมป์ฟังคำสั่งของภูตราชินีด้วยเหรอ!” เธอร้อง

คาเรียพยักหน้า “ฟังสิ ยังไงเดิมทีกิลิมป์ก็เคย...เป็นภูตรับใช้ของ ภูตราชินีมาก่อน ในสภาวะปกติพวกมันจะฟังพวกเรานี่บ้าง แต่ตอนนี้อยู่ เหนือการควบคุมเสียแล้ว”

“แล้วอยู่ตรงนี้ปลอดภัยแน่เหรอ” ซีเซล่าว่าพลางก็มองข้างล่าง สูงลิบขนาดนี้...ตกลงไปคงไม่เหลือซาก

“ก็ดีกว่าข้างล่างนิดหน่อย แต่เราน่าจะหาสถานที่ที่ปลอดภัย กว่านี้”

ซีเซล่าจำได้ว่ามีจุดพักผ่อนสองแห่ง จุดแรกคือต้นไม้ลงอาคม และจุดที่สองคือบ้านพักเก่าๆ หลังจากนั้น แต่หญิงสาวจำตำแหน่งของมัน ไม่ได้แน่ชัด กระนั้นเธอก็พุดถึงมันให้เพื่อนร่วมทางคนเดียวฟัง

ภูตหนุ่มพยักหน้ารับเป็นระยะ “ต้นไม้กับบ้านหลังนั้นลงเวทมนตร์ ไว้ใช้ไหม”

“น่าจะเป็นเวทมนตร์จำพวกเขตอาคม”

“อืม...มันน่าจะลองหาดูก็แล้วกัน” ภูตราชินีนุ่มตอบรับ

คาเรียหลับตาแล้วกางมือทั้งสองข้างออก ซีเซล่าได้ยินเสียง จิ้งจกๆ เหมือนท่องคาถาครุใหญ่ ก่อนที่เพื่อนร่วมทางของเธอจะหัน กลับมาหาเธอ

“ได้ตำแหน่งบ้านแล้ว ไปพักที่นั่นละกันนะ”

บ้านพักกลางป่าหลังนั้นดูไม่แตกต่างไปจากครั้งที่มา กับ วาเทียเลยสักนิด เว้นแต่มีพลังภายนอกที่เปลี่ยนเป็นสีฟ้าอย่างถาวร คาเรียวางร่างของซีเซล่าลงหน้าเตาผิงอย่างเบามือ เขาดีดนิ้ว

เปลวไฟสีฟ้าก็ลุกพริบขึ้นในเตาผิง ซีเซล่าซึ่งยังคงงัวเงียอยู่มองไฟสีฟ้า สดใสนั้นแล้วถามเบาๆ ว่า

“ทำไมพลังเวทของภูตราตรีถึงเป็นสีฟ้าล่ะ”

คาเรย์นั่งลงที่พื้นข้างๆ เธอ ระหว่างจัดแจงหยิบผ้าเช็ดหน้า ผืนเล็กของเธอมาเสกให้กลายเป็นผ้าห่มอุ่นๆ เขาก็ตอบว่า “เพราะว่าเราเป็นสาวกของเทพแห่งราตรีละมั้ง ที่จริงพลังเวทของพวกเราควรจะเป็นสีเงินบริสุทธิ์เหมือนแสงจันทร์ แต่ด้วยข้อห้ามทางเวทมนตร์ของทวยเทพแต่โบราณกาล พลังของพวกเราจึงเป็นสีฟ้าหรือม่วง ผู้ที่แข็งแกร่งที่สุดอย่างองค์ราชินีจะมีพลังเวทสีเงินแต่ผู้เดียว”

ซีเซล่ามองคาเรย์เก็บปีกบางใสให้หายไปใฝ่แผ่นหลัง ปลายเท้าเปล่าเปลือยของเขาสัมผัสพื้นอย่างไม่ค่อยแน่ใจนัก คงเพราะใช้ปีกบินต่ำๆ ตลอด เลยไม่คุ้นกับการเดิน

ครู่หนึ่งคาเรย์ก็ถามขึ้นว่า “ซีเซล่าถามเพราะสีพลังเวทของข้าหรือเพราะสีพลังเวทของพ่อมดคนนั้นกันแน่”

“คนนั้นนะคนไหน” หญิงสาวรีบพูด

อีกฝ่ายเช็ดหน้าน้อยๆ อย่างรู้ทัน “พ่อมดดำคนนั้นนะสิ ข้าสัมผัสได้ว่าที่นี่มีแต่พลังเวทของเขาไหลเวียนอยู่เต็มไปหมด พลังเวทของเขามีเอกลักษณ์ตรงที่คล้ายกับพลังของพวกเรามากนี่แหละ”

นักขบถนำสาวเปื้อนหน้าไปมองตราเหนือเตาผิงจุดเดียวกับที่วาเทียเคยถ่ายพลังเวทเข้าไป เธอแน่นหน้าอกเมื่อนึกถึงตอนที่เขานอนหลับอยู่ในบ้านหลังเดียวกันนี้หลังมั่นใจว่าพลังแข็งแกร่งพอจะปกป้องพวกเธอได้

หมอนั้นพูดจาไม่น่าฟัง แต่ก็ช่วยนั่นช่วยนี่ทุกที...

“ฉันคิดถึงเขา คิดถึงมาก...วาเทีย ตาบ้า พ่อมดทีม ตาซึ่งงี่เง่า” แล้วเธอก็หลุดปากพูดสิ่งที่เธอไม่เคยพูดให้ใครฟังตลอดหลายเดือน

ที่ผ่านมาให้ภูตราตรีที่เธอเพิ่งรู้จักฟัง น้ำตาไหลรินจากหางตาลงมาตามร่องแก้มไม่หยุด

คาเรียถึงกับทำอะไรไม่ถูก เขายีบมือหญิงสาวเบาๆ และปลอบว่า “ไม่เอาน่า ซีเซล่า เขาเอ่อ...จากโลกนี้ไปแล้วใช่ไหม แต่ข้าเชื่อว่าเขาไม่ใช่คนนิสัยไม่ดีขนาดอยากจะให้ซีเซล่ามานั่งทุกซอกซี้ถึงเขานะ เชื้อข้าสิ”

นักขับลำนางสาวยังสะอื้นเบาๆ คาเรียจึงพูดต่อ “มีความทรงจำให้คิดถึงกันก็ยังมี ข้านี้สิ ไม่รู้จักพ่อแม่เลย เกิดมาก็มีแต่ท่านป้าดูๆ รู้ไหมว่าข้าอิจฉาหมอนั่นนะ เขาโชคดีที่มีซีเซล่าคิดถึง ทั้งๆ ที่เขาไปอยู่ในที่ไกลแสนไกลแล้ว”

น้ำเสียงจริงจังแต่ตึงแ่งอ่อนเล็กๆ ของคาเรียทำให้ซีเซล่าหลุดหัวเราะออกมา

“งอนหรือ ไม่เอาน่า นายก็ไม่ใช่เด็กๆ แล้วนะ”

“แล้วทำไมล่ะ!” คาเรียกอดอกแล้วหันไปอีกทางหนึ่งพลางร้อง “เฮอะ!” เบาๆ ก่อนเปลี่ยนเรื่องพูด “ซีเซล่านอนไปเถอะ ต้องพักผ่อนมากๆ ไม่ใช่หรือ”

“ก็ใช่...แต่นายก็ต้องไปตามทางของนายต่อไม่ใช่หรือ มานั่งเฝ้าฉันแบบนี้คงไม่ดีมั้ง”

ภูตราตรีหนุ่มหัวเราะ “ไม่หรอก ข้าว่างจะตายไป นอนไปตามสบายเถอะ อีกสักสามสี่ชั่วโมง ข้าค่อยปลุกซีเซล่าแล้วพาไปส่งที่โคลฟดีใหม่ล่ะ”

“แต่ถ้าทำแบบนั้น...”

“เอาน่า เคซากับคีนาก็แคंप่นๆ ข้าเฉยๆ ไม่ได้เจ็บตัวอะไรสักหน่อย” เขาว่าพลางเอียงคอกน้อยๆ ดวงตาสีทองทอประกายซีเส้น

ภูตราตรีหนุ่มชวนซีเซล่าคุยโน่นนี่อีกไม่นาน เธอก็ผล็อยหลับไป

คาเรียลูบผมสีส้มของซีเซล่าเบาๆ เขาได้กลิ่นไอแดดจากเส้นผมของเธอ ได้กลิ่นดอกไม้ที่เขาไม่รู้จัก คิดแล้วก็น่าเสียดายที่ทั้งชีวิตที่ยืนยาวไปอีกแสนนาน เขาคงไม่มีโอกาสได้สัมผัสสิ่งเหล่านั้นด้วยตนเอง และที่น่าเจ็บใจกว่านั้น อีกไม่นาน...เขาก็จะไม่ได้คุยกับซีเซล่าอีก เธอจะจากโลกนี้ไปแบบที่มนุษย์ทุกคนต้องไป

ส่วนเขาก็จะอยู่บนโลกนี้ต่อไปพร้อมกับความทรงจำสั้นๆ ที่น่าจดจำ

“ถ้าข้าเป็นมนุษย์ ซีเซล่าจะยอมให้ข้าไปเที่ยวด้วยริเปล่านะ” เขาพิมพ์มาก่อนจะเปิดหน้าต่าง เงยหน้าชมจันทร์โดยไม่สนใจท่าทีคุกคามของกลิมปีนออกมาผนังเลยแม้แต่ชนิดเดียว

“ซีเซล่า อีกสองชั่วโมงจะเข้าแล้วนะ” คาเรียเขย่าวตัวหญิงสาวที่นอนซุกผ้าห่มตรงหน้าเบาๆ

ซีเซล่าครางแล้วซุกตัวเข้าใต้ผ้าห่มมากกว่าเดิม

คาเรียดีดนิ้ว ไฟในเตาผิงมอดดับทันทีพร้อมกับที่ผ้าห่มผืนสบายหดกลับมาเป็นผ้าเช็ดหน้าเหมือนเดิม

นักซึบลำนำสาวคำรามลั่น “ทำอะไรวะ! คนกำลังนอนสบายๆ”

“ฮ่าๆ ข้าเข้าใจ แต่ถ้าซีเซล่าอยากไปถึงโคลฟเร็วๆ ข้าต้องรีบไปส่งก่อนพระอาทิตย์ขึ้น” คาเรียตอบพลางบินตีลังกาห้อยหัวกลางอากาศ

หญิงสาวจนด้วยเหตุผลจึงรีบเก็บข้าวของแล้วออกมาจากบ้านพร้อมกับเขา

คาเรียเงยหน้าสูดอากาศยามค่ำคืนก่อนจะดึงตัวซีเซล่ามาใกล้ๆ

“กอดรอบคอข้าไว้ดีกว่านะ ไม่งั้นตกลงไปโดนกลิมปีหม่า ข้าก็ช่วยไม่ได้”

“ยะ! นายอย่าปล่อยฉันหลุดมือก็แล้วกัน” ซีเซล่าบ่นอุบอิบก่อนจะคล่องแขนรอบคอของอีกฝ่าย

คาเรียหัวเราะคิกคักเมื่อหญิงสาวกอดเขาแน่นระหว่างบินขึ้นจากพื้นได้ไม่กี่เมตร

“หัวเราะอะไร!” ซีเซล่าเสียงแข็ง

คู่สนทนายังหัวเราะต่อ “ข้าที่ซีเซล่าหัวดี้อะไม่ยอมรับว่ากลัวนะสิ”

“ไม่เลย ฉันไม่ได้กลัวความสูง ฉันกลัวเจ้าพวกกลิมป์จะกระโดดหม่าเรามากกว่า”

“เรื่องนั้นไม่ต้องเป็นห่วงหรอกครับ” คาเรียหัวเราะเสียงใส

ภูตหนุ่มสะบัดปีก พาร่างของตนและหญิงสาวแหวกอากาศทะลุผ่านหลังของบ้านหลบภัยหลังนั้นขึ้นไปบนท้องฟ้า ซีเซล่ามองไม่เห็นอะไรเลยนอกจากยอดไม้ เมฆ หมู่ดาว และดวงจันทร์

“สวยจังเลย” เธออุทานอย่างลืมหืมตา คาเรียบินช้าลงเล็กน้อย ปล่อยให้เธอชมวิวด้านใจชอบ

“ที่สูงก็เป็นแบบนี้แหละ แต่ปกติพวกเราไม่ค่อยได้รับอนุญาตให้บินสูงขนาดนี้”

“ทำไมล่ะ”

คาเรียเรียบเรียงคำพูดอยู่ครู่หนึ่งก่อนจะบอกว่า “กลัวถูกมนุษย์พบเข้าละมั้ง โดยเฉพาะพวกจอมเวท พวกพอมดคำที่ไม่ค่อยจะเป็นมิตรอยู่แล้ว แคมได้ยินว่าพวกพอมดที่แอดเทียที่น่ากลัวมาก”

ซีเซล่าจำได้ดี...

เธอจำภาพพสุตท่ายของวาเทียได้ดีว่า ชายหนุ่มที่เธอรู้จักตกอยู่ในสภาพทุกข์ทรมานเพียงใด

วาเทียอับอายและสมเพชตัวเอง...แววดตาเขาบอกรายงานนั้น แค่นั้นก็น่าจะยืนยันความน่ากลัวของพอมดแม่มดที่แอดเทียมาได้ดี แม้จะเป็น

คนส่วนน้อย แต่ก็น่ากลัว...น่ากลัวเหลือเกิน

“ซีเซล่า? เป็นอะไรไป” คาเรียถาม

หญิงสาวรีบส่ายหน้า “ไม่เป็นไรหรอก แค่คิดถึงความหลัง
นิดหน่อย พ่อมดที่แอดเทียบ่านางคนก็น่ากลัวจริงๆ นั่นแหละ”

ภูตหนุ่มพยักหน้ารับ “ข้าไม่เคยเจอพวกนั้นตรงๆ หรอก แค่
ได้ยินมาว่าพวกนั้นมีอุปกรณ์ที่สะกดความมืดได้ สิ่งมีชีวิตแห่งความมืด
ทั้งหลายก็ต้องระวังตัวกันทั้งนั้น”

ซีเซล่ามองหน้ากากสีขาวของคาเรียแล้วถามเขาว่า “ภูตราตรี
สู้พวกนั้นไม่ได้เลยเหรอ ทั้งที่จัดว่ามีพลังเวทแข็งแกร่งที่สุดในหมู่ภูต
เนี่ยนะ”

“อืม...ก็เล่นเอาอุปกรณ์ที่มีพลังธาตุแสงแรงๆ มาสะกดพวกเรา
นี่นา ที่จริงก็มีข้อยกเว้น สำหรับภูตบางตน อย่างข้าหรือองค์ราชาซีนี
อุปกรณ์ธาตุแสงพวกนั้นไม่ค่อยมีผลหรอก”

“หา!...”

คาเรียหัวเราะ พลังธาตุเหยียบก้อนเมฆพู่ฟองเล่นอย่างสบาย
อารมณ์

“ราชาซีนีและทายาทสายตรงจะมีภูมิกู้มกันพลังธาตุแสง พวกเรา
ไม่อ่อนแอเพราะอุปกรณ์แฝงพลังธาตุแสงหรอก” เขาอธิบาย “ถ้าสู้กัน
จริงๆ ด้วยเวทมนตร์ในจักรแสงสว่างก็ยอมรับว่าเสียเปรียบนิดหน่อย
แต่เราก็ไม่แพ้ง่ายๆ หรอก”

“ฟังดู...นายเป็นคนสำคัญมากเลยนะ”

“แน่ละสิ” เขายืดอกรับ แล้วก็เปลี่ยนเรื่อง “เอาละ ข้าจะเร่ง
ความเร็วแล้วนะ ซีเซล่า ข้ายังไม่อยากผิวไหม้เพราะแสงแดดหรอก”

ความเร็วของคาเรียน่าที่จริงอย่างที่ภูตตนอื่นบอกไว้ ก่อนรุ่งสาง
เล็กน้อย เขาก็พาซีเซล่ามาหย่อนที่พุ่มไม้ดกหนาหน้าประตูเมืองโคลฟ

ภูตหนุ่มไม่อ้อยอิ่งงอแงมากอย่างเคย แต่ก็ยังไม่วายทั้งทำด้วยน้ำเสียงเหมือนสัตว์ตัวเล็กๆ ถูกทิ้ง

“แยจ้จ้ เข้าซะแล้ว อย่างนี้เราจะได้เจอกันอีกไหม”

ซีเซล่าหัวเราะ...ดูทำเสียงเข้า เห็นภูตตัวสูงม้ายืนท่าตาคะห้อยเหมือนเด็กๆ แล้วนำขำมากกว่าน่าสงสาร

“ตามใจนายเถอะ ถ้ามาเยี่ยมบ้างก็ดี แต่ทางที่ตีระวังตัวให้มากๆ นะ” เธอบอก แล้วเขม่นมองเข้าไปในความมืดของเงาไม้ที่อยู่ห่างไปไม่มากนัก “เมื่อไม่มีปรากฏการณ์โคลฟักคงไม่ปลอดภัยเหมือนแต่ก่อนแล้ว”

คาเรียพยักหน้ารับ เขาหยุดมองหน้าซีเซล่าครู่หนึ่งก่อนจะโบกมือเหยื่อยๆ อ้อลา

“แล้วเจอกันนะ”

พุดจบเขาก็บินหายไปอย่างรวดเร็ว หญิงสาวไม่มีโอกาสถามและถึงมีโอกาสเธอก็เชื่อว่าคาเรียคงไม่บอกว่าเขาอยู่ที่ไหนของดินแดนนี้ เธออดรู้สึกเหงาใจไม่ได้เมื่อไม่มีเสียงประสานพุดโน่นพุดนี่อยู่ข้างตัว

คาเรียมีนิสัยช่างใส่ใจที่ทำให้ซีเซล่าประทับใจอย่างอธิบายไม่ถูก เธออาจอยู่ห่างผู้คนนานเกินไปจนลืมแล้วว่าความเอื้ออาทรเป็นเช่นไร

“ซีเซล่า!”

เฮเซลทั้งม้วนเอกสารลงกับพื้นวิหารแล้วโผล่เข้ามาถอดรองเท้าเต็มอ้อมแขน ถึงจะดีใจแต่ซีเซล่าก็อดอายท่านลีเว็ตต์และเด็กๆ ไม่ได้

“พี่...ปล่อยได้แล้ว อายเขา”

พอมดหนุ่มยอมปล่อยอย่างไม่เต็มใจ “รู้ไหมว่าพวกเราเป็นห่วงเธอแค่ไหน บอกว่าจะออกจากวิหารออร่าเคิล แล้วตรงมาที่นี่โดยไม่จ้างพอมดมาด้วย...ลึนคิดเกินไปแล้วนะ ซีเซล่า”

“ก็แหม...คิดว่าจะจัดการเองได้นี่นา” เธอแก้ตัว

“เอาเถอะ กลับมาได้อย่างปลอดภัยก็ดีมากแล้วละ แต่คราวหน้า เจ้าไม่ควรสะเพร่าอย่างนั้นอีกนะ” ลีเว็ตต์กล่าวด้วยน้ำเสียงอ่อนโยน แต่ซีเซล่ารู้ว่าเขาจะโกรธแน่ๆ หากเธอไม่ฟังคำตักเตือนของเขา

“ทราบแล้วค่ะ ฉันจะระวังนะคะ เอาละ เด็กๆ พี่มีของฝากมาให้ด้วยนะ”

“เฮ้!”

“ดีจังเลย”

เด็กๆ เริ่มแข่งกันร้องเสียงดัง

ตอนที่ซีเซล่าเดินนำเด็กๆ ออกไปนอกวิหารนั่นเอง เฮเซลก็ได้กลิ่นบางอย่างติดตัวน้องสาวมาจางๆ เป็นกลิ่นหอมคล้ายกลิ่นดอกไม้

“เจ้าก็ได้กลิ่นสินะ เฮเซล” ลีเว็ตต์กล่าวด้วยน้ำเสียงจริงจัง

ชายหนุ่มพยักหน้า “ครับ ผมไม่คุ้นกลิ่นนี้เลย นั่นไม่ใช่กลิ่นดอกไม้ใช่ไหมครับ”

นักบวชชราส่ายหน้า ดวงตาทอประกายกล้าขึ้นมา “ไม่ใช่...นั่นคือกลิ่นอายของภูตราตรี”

“เอ๋? แต่จะเป็นไปได้ยังไงครับ พวกนั้นระวังตัวมาก ไม่มีทางมีกลิ่นอายติดมาด้วยง่ายๆ นอกจากซีเซล่าจะไปขลุกอยู่กับพวกนั้นนานๆ”

เฮเซลมองตามน้องสาวไปอย่างสงสัย

ลีเว็ตต์ก้มหน้าลงเล็กน้อยแล้วบอกว่า “เท่าที่ข้ารู้ ภูตราตรีไม่ทำอันตรายมนุษย์หากมนุษย์ไม่ต้อนเขาให้จนมุม ซีเซล่าอาจจะบังเอิญไปเจอเข้าสักตนก็เป็นได้...ขอให้เป็นการพบกันโดยบังเอิญเพียงครั้งเดียวก็แล้วกัน เพราะถ้ามีครั้งต่อไป พวกแจสเปอร์ริวอาจจะเริ่มเคลือบไหวก็ได้”

เฮเซลพยักหน้ารับ “ถ้าอย่างนั้นเราก็ต้องเพิ่มความเข้มงวด

ในการรักษาความปลอดภัยรอบเมืองอีกหน่อย ผมว่าจะส่งจดหมายไปขอพ้อมมาประจำที่นี่อีกสักสิบคน”

นักบวชชรากุมไม้เท้าแน่นแล้วถามว่า “เจ้าคิดว่าดาร์กฟอเรสต์ใกล้ถึงจุดปะทุแล้วหรือ”

“อาจจะครับ ไอเวทมนตร์ธาตุความมืดรุนแรงกว่าเมื่อก่อนถึงสองเท่าตัว อีกไม่ถึงสัปดาห์ ความมืดก็จะหนาแน่นจนแม้แต่กลิมป์ก็ยังไม่อาจทนอยู่ในนั้นได้ พวกนั้นหิวโหยมานานเกินไป”

“แล้วมันก็จะตรงมาที่โคลฟสินะ”

“ครับ”

เฮเซลหยิบกระดาษที่จัดแผนเวทมนตร์ป้องกันโคลฟขึ้นมา

“โคลฟอยู่ใกล้ดาร์กฟอเรสต์มากกว่าที่อื่น สำหรับตอนนี้ เพื่อความปลอดภัยคงต้องขอให้อพยพคนจากบริเวณนอกเมืองเข้ามาอยู่ในเมืองให้หมดก่อน”

“ถ้าเกิดเรื่อง เจ้าคิดว่าจะรับมือไหวไหม เฮเซล”

เฮเซลนิ่งคิดแล้วตอบว่า “แค่ผมกับพ้อมแม่ मदอีกสามคนที่เรามีอยู่คงไม่พอครับ แต่ถ้าขอคนเพิ่มมาอีกสิบอาจจะพอรับมือไหว ยังไม่มีใครรู้วิธีฆ่ากลิมป์เลยสักคน เราอาจจะทำได้แค่ผลักดันกลับเข้าไปแล้วรอบป้องกันเมื่อมันบุกมาอีกครั้งเท่านั้น”

ลีเว็ตต์พยักหน้ารับสั้นๆ เขามองผ่านหน้าต่างออกไปยังต้นไม้ที่ดอกสีขาวร่วงโรยไปจนหมดต้นแล้ว บ้านต้นไม้ของวาเทียปิดร่างไว้ นับแต่นั้นมา

วินาทีนั้นชายสองวัยคิดตรงกัน

จะดีสักแค่ไหนนะ หากวาเทียยังอยู่ที่นี้...

แต่ก็รู้ว่าความปรารถนานั้นไม่มีวันเป็นจริง

3

ความฝัน

ลิกเข้าไปในป่าทางทิศตะวันออกเฉียงใต้ของโคลฟ เด็กชายคนหนึ่งกำลังเดินลอดหนุ่ไม้หนาที่บที่แสงแดดส่องไม่ถึง เพ้าเปล่าเปลือยเหยียบดินที่มีใบไม้แห้งปกคลุมอย่างช้าๆ เมื่อมาถึงต้นไม้ใหญ่ลำต้นสีเขียว เขาก็ก้าวเข้าไปยังโคนต้นและทิ้งตัวให้ไหลลื่นลงไปใ้โพรงขนาดใหญ่ข้างลำต้น

แสงสีเขียวพลจากตะเกียงเวทมนตร์ส่องกระทบเส้นผมสีน้ำเงินอมม่วงตัดกับหน้ากากสีเขียวลายก้อนเมฆบดบังพระจันทร์ คาเรียลุกขึ้นจากพื้นช้าๆ แล้วปิดฝุนออกจากเสื้อผ้า

“ไปไหนมาหือ เจ้าเด็กเกเร” เสียงประสานสูงต่ำแต่ไพเราะและมีพลังดังออกมาจากความมืด

คาเรียหัวเราะเสียงใสแล้วคุกเข่าทำความเคารพ “ถวายเป็นมงคล

องค์ราชินี”

ร่างอรชร อ่อนแอ้น แต่สง่างามเคลือบออกมาจากความมืดซ้าๆ แสงไฟมนตราส่องกระทบใบหน้านางซึ่งล้อมกรอบด้วยเส้นผมสีน้ำเงินอมม่วง หน้ากากสีขาวลายผีเสื้อแขวนอยู่ข้างเอวของนางตัดกับอาภรณ์ยาวรุกรายสีเงินระยิบระยับราวกับแสงดาว

“อย่ามาล้อเลียนข้านะ คาเรีย เจ้าเป็นทายาทของข้า ทำตัวให้เป็นที่น่าเคารพหน่อยสิ” ราชินีภูตราชตรีเสียงแข็ง

คู่สนทนาของนางหัวเราะเพื่อนๆ และแก้ตัวว่า “ข้าไม่ได้ล้อเลียนท่านป่าครับ ข้าแค่ทำตามมารยาท”

“มารยาทที่ปกติเจ้าไม่ค่อยจะมีนะหรือ”

“ไอ้ะ! เปล่านะครับ ข้าออกจะอ่อนน้อมกับท่านป่า” เจ้าตัวดีเริ่มทำเสียงออกอ้อนที่นางเกลียดนัก...เกลียดเพราะเจอเสียงแบบนี้ที่ไรเป็นต้องใจอ่อนไปเสียทุกครั้ง

“เรื่องมารยาทของเจ้านะ ช่วงมันก่อน ตอบข้ามาดีๆ ว่าแอบไปไหนมา แล้วทำไมถึงอยู่ในร่างเด็กอีก เจ้าแก้ปัญหาเรื่องนั้นได้แล้วไม่ใช่หรือ”

คาเรียย่นคอ “ถามทีละเรื่องสิครับ เอ่อ...คือ ข้าไปเดินเล่นมา”

“ที่ไหน”

“ดาร์กฟอเรสต์ครับ”

ทั้งห้องโถงใต้ดินเหมือนจะมีดลงอย่างจับพลัน ราชินีชีนาเดียตวาดเสียงดังว่า “เจ้าไปดาร์กฟอเรสต์ทั้งที่ข้าประกาศว่าเป็นเขตอันตรายนะหรือ!”

“ก็ข้ารู้สึกว่ชีเซล่าตกอยู่ในอันตรายนี่ครับ”

“ชีเซล่า...” ราชินีโหมงามนั่งคิด

ไม่นานนางก็จำได้ว่านี่คือชื่อของหญิงสาวชาวมนุษย์ที่คาเรียไป

เจอเข้าเมื่อคราวก่อนตามรายงานของเคซาและคีน่า

“คาเรีย เจ้าจงใจติดต่อกับมนุษย์นั้นหรือ” น้ำเสียงของนางเริ่มไร้อารมณ์

ผู้เป็นหลานชายรู้ดีจึงรีบเดินเข้าไปหาพางประจบว่า “แค่นิดเดียวเองครับ ท่านป้า ข้าเหงาเนี่ยนา มีแต่ญาติผู้ใหญ่ทั้งนั้น ไม่มีเด็กๆ เลย ข้าชอบซีเซล่านะ เธอน่ารัก คุยสนุกออก ถ้าต้องตายไป ข้าคงเสียใจมากจริงๆ นะครับ”

“เจ้าไม่ใช้เด็กๆ อย่างรูปร่างแล้วนะ คาเรีย” ราชีนีตรัส แม้นใจจะยังคิดว่าคาเรียยังเป็นเด็กอยู่เสมอก็ตาม

เด็กชายเบะปาก “ข้ารู้น่า แต่ใช้พลังเยอะไปหน่อยร่างเลยหดนอนพักสักวันสองวันข้าคงกลับเป็นผู้ใหญ่ได้ แต่ร่างนั้นไม่เห็นจะดีตรงไหนเลย”

“เป็นผู้ใหญ่แล้วไม่ดีตรงไหน”

“อ่อนทานป้าก็ไม่ได้ บ่นอะไรก็ไม่ได้ แกรมซีเซล่ายังไม่ค่อยสนิทใจด้วย”

ผู้เป็นป้าได้แต่ถอนหายใจ “แน่ละ นางเป็นผู้หญิง อายุยังน้อยนางอาจจะมีคนรักอยู่แล้วถึงไม่ชอบเวลามีชายหนุ่มคนอื่นมาเกาะเกาะ แม้จะเป็นเจ้าที่โตแต่ตัวก็เถอะ”

นางพูดไปไม่ได้คิดอะไร แต่หลานชายของนางถึงกับชะงัก ราชีนีพูดเริ่มขมวดคิ้วอย่างสงสัย

คาเรียกอดอกแล้วพูดว่า “ซีเซล่าไม่ค่อยพูดถึงเขา แต่จริงๆ แล้วคิดถึงมาก คิดถึงหมอนั้นอยู่ตลอดเวลาเลย” น้ำเสียงเล็กๆ ของเด็กชายแฝงความไม่สบอารมณ์ “เธอบอกว่าเขาคนนั้นตายไปแล้ว แต่เธอก็ยังคิดถึงเขาอยู่...ถึงจะพูดแต่คำว่าคิดถึง แต่ข้าสัมผัสได้ว่ามีอะไรมากกว่านั้น”

คาเรียกัดฟันกรอดแล้วพูดต่อ “ซีเซล่ารักเจ้าหมอนั่น รักทั้งๆ ที่หมอนั่นตายไปแล้ว ที่ตกลงก็คือทั้งๆ ที่ข้าเข้าใจดี ข้าปลอบซีเซล่าให้เธอไม่เศร้าแท้ๆ แต่ตอนนั้นมันเจ็บในอกเหลือเกิน ข้าหงุดหงิดว่าทำไมข้าต้องมานั่งฟังซีเซล่าพูดถึงพอมตดำนั่นด้วย”

“เจ้าบอกว่านางมีคนที่รักเป็นพอมตดำ?” ราชินี่ชีนาเดียทวนประโยคนั้นอย่างสนใจจนผู้เป็นหลานสงสัย

“ใช่ครับ กระแสเวทมนตร์ของเขาคล้ายกับพวกเรามาก แต่ถึงจะสงสัยยังไงก็คงแอบตามไปสืบหาตัวไม่ได้...ก็เขาตายไปแล้วนี่ครับ”

“จริงของเจ้า เพียงแต่ข้าแปลกใจที่สมัยนี้ยังมีพอมตดำเดินท่องอยู่อีก พวกนั้นเกลียดมนุษย์จะตาย”

คาเรียเอียงคอ “จำได้ว่าเขาเป็นลูกครึ่งนะครับ เสียชีวิตที่จำชื่อไม่ได้”

“ช่างเถอะ เจ้าไปพักผ่อนดีกว่า เจ้าเสียพลังไปมากทีเดียว”

“ครับ ท่านป้า ราตรีสวัสดิ์ครับ”

แม้หลานชายคนเดียวจะเข้านอนไปแล้ว แต่ชีนาเดียยังคงนั่งคิดอะไรตามลำพังอยู่บนบัลลังก์หินสีดำสนิท

ดวงตาของนางหริ่ง ริบหรี่ปากจูบกระชับสีทูลลับมัมสนิท นางก้าวลงจากบัลลังก์แล้วเดินเข้าไปในห้องข้างๆ ที่มีดสนิท มือเรียบบางดิงกลไกลลับที่ผนังก่อนจะเข้าไปในห้องหลังชั้นวางของนั้น กลางห้องทรงแปดเหลี่ยมมีลูกแก้วคริสตัลลูกหนึ่งลอยนิ่งอยู่กลางอากาศ ส่งเสียงจากความทรงจำของใครบางคนออกมา ชีนาเดียไม่สนใจเสียงที่ฟังไม่ได้ศัพท์เหล่านั้น นางโบกมือวูบหนึ่ง แล้วภายในลูกแก้วก็ปรากฏภาพของพอมตหนุ่มผมทองที่ปอยผมหน้าร้อยลูกบิดหินสีฟ้าเอาไว้

นางยื่นพินิจหน้าตาของพอมตคนนั้นอยู่นาน ก่อนจะโบกมือให้ภาพนั้นหายวับไป แล้วค่อยเดินออกมาจากห้องเงียบๆ ชีนาเดียก้าว

ออกไปทางระเบียงยาวซึ่งมีภูตข้าราชการบริพารอยู่ประปราย แล้วเลี้ยวเข้าไปในห้องของหลานชาย

คาเรียกำลังนอนหลับ แต่พลิกตัวกระดึบกระส่ายราวกับกำลังฝันร้าย

ราชีนีโหมงามโหมงมือนูบหนึ่ง คาเรียก็เหมือนจะหลุดจากความฝันนั้น ในมือของราชีนีภูตมีกลุ่มควันสีส้มแดงจางๆ ม้วนตัวอยู่ นางสะบัดมือไปนอกหน้าต่าง แล้วกลุ่มควันนั้นก็สลายไป

“เจ้าผูกพันกับมนุษย์คนนั้นมากไปแล้ว คาเรีย ถึงกับเอาความคิดถึงและความทรงจำที่เจ็บปวดของนางติดกลับมาด้วย อย่าทำให้เผ่าพันธุ์ของเราต้องรำไห้ไปมากกว่านี้เลย ข้าไม่อยากสูญเสียสมาชิกคนไหนไปอีกแล้ว ข้ายังคิดถึงเด็กคนนั้น เด็กคนที่ข้าเคยได้ยินแต่ชื่อเด็กนำส่งสารที่ไม่ได้เป็นทั้งมนุษย์และภูตราตรี

“...เรารู้ตัวข้าไปจนไม่อาจช่วยเขาได้ทัน...วาเทีย ‘ตาย’ ไปแล้ว ถึงข้าจะยังเสียใจกับความตายของเขา แต่ข้าก็ไม่อยากให้มันเป็นเหตุให้หลานคนเดียวของข้าเดินไปหาเรื่องเจ็บปวดแบบเดียวกัน”

ดวงตาของราชีนีทอประกายคมกล้า

“จะต้องไม่มีความรักและครอบครัวข้ามเผ่าพันธุ์อีก ถึงเจ้าจะโกรธข้า แต่ข้าจะทำทุกอย่างเพื่อรักษาทั้งชีวิตและวิญญาณของเจ้าไว้ ถึงจะต้องฆ่ามนุษย์คนนั้น ข้าก็จะทำ!”

ซีเซล่าสะดุ้งเฮือกขึ้นมากลางดึกพร้อมกับอาการเสียวสันหลังอย่างแปลกๆ แต่เธอไม่ได้ฝันร้ายและไม่ได้ตื่นเพราะสัมผัสระวังภัยทำงานด้วย

หญิงสาวมิดซีก็ยกแล้วย่องออกมาจากห้อง ห้องพักข้างห้องเธอเป็นของซิสตรินซึ่งตอนนี้กลายเป็นห้องว่าง เพราะเด็กหนุ่มไม่ไปนอนค้าง

ที่สถานพยาบาลเป็นเพื่อนเด็กๆ อีกสองคนที่ป่วยเป็นไข้หวัด

ซีเซล่าไม่อยากรบกวนใคร เธอจึงเดินออกมานอกวิหาร แสงจันทร์ส่องกระทบกิ่งของต้นไม้ใหญ่ทำให้เห็นบ้านที่อยู่บนนั้น หญิงสาวมองเห็นแล้วคิดถึงเจ้าของบ้านขึ้นมาจับใจ จึงตัดสินใจเป็นบันไดขึ้นไป วาเทียไม่ได้ลั่นกลอนประตูไว้ เธอจึงผลักประตูเข้าไปในบ้านได้อย่างง่ายดาย

ข้าวของในห้องนั้นวางแยกประเภทกันเรียบร้อย มีแต่เอกสารบางชุดกับข้าวของบางอย่างที่วางซ้อนทับกันอย่างไม่เป็นระเบียบ เหมือนเจ้าของบ้านตั้งใจจะลুকไปทำธุระเพียงครู่เดียวแล้วกลับมาใหม่

ซีเซล่าดึงตำราเวทมนตร์ที่เริ่มมีฝุ่นจับออกมาจากชั้นวางหนังสือ เธอเห็นลายมือของวาเทียตัวจิ๋วๆ อยู่เต็มไปหมดแทบทุกหมวด แต่นั่นเธอก็นึกภาพชายหนุ่มคนนั้นทำหน้าที่ยุ่งพลางจดอะไรอีกๆ ลงสมุดขึ้นมาได้ราวกับเขานั่งอยู่ตรงหน้า

หญิงสาวเหลือบเห็นชายเสื้อคลุมสีเข้มแลบออกมาจากตู้เสื้อผ้า ชายหนุ่มเจ้าของห้องคงรีบร้อนจนไม่ได้ดูแลให้เรียบร้อยอย่างที่ควรจะเป็น เธอเปิดตู้ออก เสื้อคลุมตัวนั้นก็ร่วงลงมากองกับพื้น เนื้อผ้าอุ่นยังคงให้สัมผัสที่คุ้นเคยอย่างยิ่ง มีกลิ่นอายเวทมนตร์ของวาเทียอาบอยู่บนเสื้อคลุมตัวนั้นบางๆ เขาคงลงคาถาป้องกันการเสื่อมสภาพเอาไว้ จะได้ไม่ต้องซื้อเสื้อคลุมใหม่เร็วนัก

ประหยัดจนวินาทีสุดท้ายเลยนะ

“ตาบ้า...” ซีเซล่าพึมพำเบาๆ น้ำตาไหลลงมาตามร่องแก้มซ้ำๆ

ครั้งแล้ว หญิงสาวก็ซุกหน้าร้องไห้กับเสื้อคลุมของวาเทียเสียบๆ

ลมเย็นพัดเข้ามาทางหน้าต่างบานหนึ่งพร้อมสัมผัสที่คุ้นเคย ซีเซล่ารีบงยหน้าขึ้น เธอไม่พบใครอยู่ตรงนั้นสักคน มีแต่ผีเสื้อสีฟ้าเรืองแสงตัวเล็กๆ บินเข้ามาเกาะโต๊ะเขียนหนังสือ

มันค่อยๆ สลายร่างกลายเป็นดอกไม้สีขาวดอกเล็ก มีริบบิ้น

สีแดงผูกที่ก้าน ซีเซล่าไม่แน่ใจว่าใครส่งมันมา จนกระทั่งมีเสียงเด็ก ๆ
ดังขึ้นในสมองของเธอ

‘รำเริงหนอยน่า ซีเซล่า เจ้าทำให้ข้านอนไม่หลับนะ’

“คาเรีย?”

‘อ่าฮะ ข้ากินพลังชีวิตของซีเซล่าไปเยอะ กว่ามันจะจางหายไป
จากร่างข้า ข้าจะรับรู้ความรู้สึกของเจ้าครึ่งหนึ่งตลอด ซีเซล่าเศร้าเกินไป
แล้ว’ เสียงนั้นบอกต่อ

ซีเซล่าขมวดคิ้ว “กลางคืนไม่ใช่เวลากลางวันของภูตรัตรีหระอ”

‘ก็ข้าเหนื่อยนี่นา’ เสียงนั้นแย้ง ก่อนจะปลอบ ‘รำเริงหนอยสิ ข้า
เป็นห่วงซีเซล่าจริงๆ นะ’

น้ำเสียงเด็ก ๆ ของภูตรัตรีไม่ปิดบังความห่วงใย แต่เสียงแข็งขึ้น
เมื่อพูดประโยคต่อไป ‘ถ้ายังเอาแต่คิดถึงพ่อมดนั้น ข้าจะไปโคลฟแล้ว
ระเบิดบ้านหมอนั้นทิ้งเสียเลย’

“อ่าฮะ!”

‘ข้าพูดเล่น...แต่ถ้าซีเซล่ายังเอาแต่นั่งร้องไห้ไม่เลิก ข้าทำจริงๆ
แน่’

“เกเร!”

‘ห้ามพูดแบบนี้สิ!’ คาเรียเสียงเซียว ฮึดฮัดแบบเด็กไม่ได้
อย่างใจ ‘ข้าจะนอนแล้ว ไม่คุยด้วยแล้ว อะไรก็ไม่รู้ เอาแต่คิดถึงหมอนั้น
อยู่ได้’

เข่าบ่นหงูหงิงฟังไม่ได้ศัพท์อีกสองสามคำแล้วเสียงก็เงียบหาย
ไป

นักขับลำนํ้าสาวเลือกไม่ถูกระหว่างจะดีใจ ขบขัน หรือรำคาญดี
คาเรียชอบโผล่มารบกวนบ่อยๆ แต่ความห่วงใยของเขาเป็นของจริง
ภูตตนนั้นคงเหงาน่าดูถึงพยายามผูกมิตรกับเธอเหลือเกิน แต่เอาเถอะ

ภูตราชินีน้อยที่โตแต่ตัวแบบนั้นยังงี้ก็เหมือนเป็นน้องเล็ก ๆ มากกว่า
ผู้ชายทั่วไปอยู่ดี

ซีเซล่าหยิบดอกไม้อื่นขึ้นมาดมกลิ่นหอมจางๆ แล้วยิ้ม

ดอกไม้หอมจริงๆ ด้วย

หญิงสาวถือดอกไม้แล้วลงมาเดินเล่นในสวน เธอมองเข้าไปยัง
บริเวณสุสาน ก่อนจะตัดสินใจเข้าไปในนั้น แทรกตัวผ่านทิวแถวหลุมศพ
ไปยังหลุมที่อยู่ห่างจากหลุมอื่นๆ

ไม่นานเธอก็เดินมาหยุดยืนอยู่หน้าหลุมศพที่มีรูปปั้นเทวดา
สวยงาม ชื่อที่สลักไว้ยังคงชัดเจนและสะอาดเยี่ยม คงมีคนหมั่นมา
ดูแลทำความสะอาดทุกวัน

...วาเทีย แห่ง โคลฟ...

ซีเซล่าเฝ้าปากพลางวางมือลงบนป้ายหลุมศพที่ยื่นเฉียบ เธอ
กลับมาที่โคลฟหลังเสร็จสิ้นการฝึกฝนเป็นออราเคิล แล้วเมื่อแน่ใจว่า
ที่โคลฟไม่มีปัญหาใดๆ อีก เธอก็จะไปแอดเทียมาอีกครั้ง ไม่ใช่เพื่อ
สำรวจหรือศึกษา แต่ไปเพื่อติดต่อกับสภามนตราและเตรียมออกกล่าว
คนกลุ่มนั้น...ที่พรากวาเทียไปจากเธอและโคลฟ

“รอหน่อยนะ วาเทีย ฉันจะไม่ปล่อยให้พวกนั้นลายนวลแน่ๆ
จะไม่มีใครต้องเจ็บปวดอย่างนายอีก”

แวบหนึ่งหญิงสาวนี้ก็อยากจะผลักรูปปั้นนั้นออกแล้วลงไป
ห้องใต้ดินที่ตั้งโรงศพของเขา แต่ก็นึกได้ว่า ท่านลีเวิร์ตตั้งกลอนไว้
อย่างดี ทั้งยังแขวนกุญแจทองเหลืองสำหรับไขไว้ติดตัวตลอดเวลา เธอ
คงจะทำให้อะไรๆ งุนวายหากไปขอกุญแจมาเปิดสุสาน

ซีเซล่าเอียงคอเล็กน้อย เธอจำได้ว่าแม่กุญแจของหลุมศพนี้อยู่
ที่ฐานรูปปั้นเทวดา แต่ทำไมตอนนี้ไม่เห็นมีอะไรเลย...หรือเธอจะจำผิด

หญิงสาวส่ายหน้าไล่ความคิดฟุ้งซ่านออกไป

เธอคงจะจำผิดไปเอง แม่กัญญาของท่านลีเว็ดต์ลงคาถาผนึกที่
แข็งแกร่งมาก ไม่มีทางเปิดได้นอกจากจะระเบิดหลุมศพทิ้ง

ซีเซล่าถอนหายใจแล้วเดินกลับเข้าไปในวิหาร

...ไม่ทันสังเกตเห็นว่า แม่กัญญาของเหลือองที่เธอนึกถึงนั้นนอนเปิดอ้า
สนิมเขระอยู่ในกอกอหญาสูงด้านหลังสุสานนั่นเอง

เช้าวันรุ่งขึ้น ซีเซล่าหาวหวอดๆ เพราะนอนไม่เต็มอิ่ม เธอ
ตั้งใจจะไปหาซิสตรินที่สถานพยาบาล แต่เฮเซลกลับมาดิ่งตัวเธอไป
ประชุมที่สภาเมืองตั้งแต่ตอนสาย

“ทำไมฉันต้องไปด้วยล่ะคะ” หญิงสาวหาว

ผู้เป็นพี่ชายถอนหายใจ “เอาเป็นว่าสำคัญล่ะกัน พี่อยากอธิบาย
ให้เธอฟังพร้อมกับพวกผู้ใหญ่ จะได้ไม่ต้องพูดซ้ำหลายรอบ”

สีหน้าจริงจังของเฮเซลทำให้ซีเซล่าเริ่มไม่สบายใจขึ้นมาทันที
“เรื่องใหญ่หรือคะ”

“ใหญ่จนคิดไม่ถึงเสียล่ะ” พ่อมดหนุ่มตอบเสียงเข้ม

ไม่นานทั้งสองก็มาถึงที่หมาย

ในห้องประชุมสภาเมือง ทั้งซีเซล่าและผู้ใหญ่ในสภาพากัน
อ้าปากค้างหลังจากฟังสิ่งที่เฮเซลนำมาบอก

“อะไรนะ! เจ้าคิดว่าจะเป็นอย่างนั้นจริงหรือ” เจ้าเมืองถามอย่าง
วิตก

“ครับ” เฮเซลพยักหน้าอย่างไม่สบายใจก่อนจะอธิบายต่อ “จาก
การศึกษาอย่างละเอียด ภายในสามสัปดาห์นี้กลิมปีจะยกพวกออกจาก
ดาร์กพอเรสต์ตรงมาที่โคลฟ และหากเราไม่เตรียมการรับมือให้ดี ต่อไป
โคลฟก็อาจจะกลายเป็นเพียงตำนานเล่าขานไป”

ซีเซล่านิ่งนิ่ง เธอจำสภาพในดาร์กพอเรสต์ได้ดี กลิมปีในนั้น

กำลังบ้ำคั่งอย่างหนัก แม้กระทั่งภูตตราตรีอย่างคาเรียก็ยังบอกว่า

‘...ในสภาวะปกติพวกมันจะฟังพวกเราบ้าง แต่ตอนนี้อยู่เหนือ
การควบคุมเสียแล้ว’

เธอไม่กล้าคิดว่า หากปีศาจพวกนั้นบุกมาถึงตัวเมืองจะเกิดอะไร
ขึ้น

ปัจจุบันยังไม่มีใครรู้ว่า จะฆ่าหรือควบคุมกลิมปีได้อย่างไร การ
ควบคุมความมืดไม่ใช่วิสัยของมนุษย์...

สมองของซีเซล่านึกถึงสิ่งที่คาเรียพูดอีกอย่างขึ้นมาได้

‘...ได้ยินมาว่าพวกนั้นมีอุปกรณ์ที่สะกดความมืดได้ สิ่งมีชีวิต
แห่งความมืดทั้งหลายก็ต้องระวังตัวกันทั้งนั้น’

สะกดความมืด...ถ้าสะกดความมืดไว้ได้ล่ะ

“ฉันมีความคิดหนึ่งอยากจะเสนอค่ะ” ซีเซล่ายกมือขึ้น

คนทั้งสภานหันมามองเธอเป็นตาเดียว

หญิงสาวยืนขึ้นแล้วกล่าวเสียงดังว่า “เราไม่อาจควบคุมหรือ
ต่อกรกับสิ่งมีชีวิตแห่งความมืดเหล่านั้นได้ตรงๆ เพราะเราควบคุม
ความมืดไม่ได้ แต่ถ้าเราใช้พลังธาตุแสงเข้ามาช่วย คิดว่าน่าจะทำให้
พลังของกลิมปีอ่อนลงชั่วคราวได้”

ลีเวิตต์นึกถึงตอนที่วาเทียถูกเหริยญตราสังฆราชสะกดแล้ว
หลับตาลงอย่างเจ็บปวด ก่อนจะบอกว่า “จริงของเจ้า เราใช้วิธีนี้ได้
แต่กับกลิมปีจำนวนมากอย่างนั้น เราคงต้องใช้ฟอมดและอุปกรณ์ขยาย
เวทมนตร์ธาตุแสงจำนวนมาก”

“ข้ามีวิธีหาสิ่งของพวกนั้นได้ ภายในสองสามวันอาจจะหาได้
สักจำนวนหนึ่ง ข้าไม่กล้ารับประกันว่าจะเพียงพอไหม แต่น่าจะดีกว่า
ไม่มีเลย” เจ้าเมืองโคลฟเสนอ

ขุนนางผู้ใหญ่อีกหลายท่านต่างลุกขึ้นมารับปากว่าจะช่วยหา

อุปกรณ์ขยายเวทมนตร์ธาตุแสงให้

อีกเกือบสองชั่วโมงต่อมา การประชุมจึงมีข้อสรุปว่า ต่างฝ่ายต่างจะพยายามระดมทั้งคนและอุปกรณ์เวทมนตร์มาที่โคลฟให้ได้มากที่สุด ภายในสองวันข้างหน้า โคลฟจะกลายเป็นเมืองที่พร้อมต่อกรกับกลิมป์พอๆ กับเมืองใหญ่ที่อยู่ไกลออกไป

“รุ่นพี่...รุ่นพี่คิดอะไรอยู่หรือครับ”

ซีเชลตรินถามซีเชลล่าระหว่างที่ช่วยเธอเอาผ้าชุบน้ำประคบหน้าผากเด็กๆ ที่เป็นไข้

หญิงสาวขมวดคิ้วแล้วบอกว่า “ไม่สบายใจนิดหน่อยนะ ไหนจะเรื่องกลิมป์บุกเมือง แล้วยังเรื่องไข้นี้อีก ฉันคิดไปเองหรือเปล่าว่าคนที่ป่วยเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ”

“เขาว่าไข้หวัดป็นี่แรง แต่ผมก็เห็นด้วยว่ามันไม่ปกติยังไงไม่รู้”

ซีเชลล่าไม่ใช่หมอก็จริง แต่เธอก็มีวิธีตรวจโรคภัยไข้เจ็บตามแบบฉบับของผู้ใช้เวทมนตร์ เธอจับกระแสเวทมนตร์จากร่างของผู้ป่วยได้บ้าง...เป็นกระแสธาตุความมืด หญิงสาวเ้มปาก เรื่องต่างๆ ชักจะน่าสงสัยขึ้นทุกทีๆ แล้ว

ซีเชลล่าตรงกลับไปเอาลูตที่วิหาร เธอนั่งคิดบทเพลงที่เหมาะสมอยู่นาน เมื่อเลือกได้แล้วจึงตรงขึ้นไปยังจุดที่อยู่สูงที่สุดของเมืองแล้วเริ่มบรรเลงเพลงที่เต็มไปด้วยมนตรา หวังว่ามันจะชำระล้างความมืดที่พยายามรุกรานเข้ามาในเมืองแห่งนี้ได้บ้างไม่มากก็น้อย

เฮเชลลู้สึกว่าตัวเบาขึ้นทันทีที่ได้ยินเสียงเพลงของน้องสาว

ลีเว็ตต์เงยหน้าขึ้นจากเอกสารพลางบอกว่า “พลังของซีเชลล่ากล้าแข็งขึ้นจนน่าตกใจทีเดียว”

“แค่เสียงเพลงก็สามารถบำบัดเป้าความมืดบางส่วนออกไปได้แล้ว

...แต่ผมไม่ค่อยสบายใจที่เธอใช้พลังเลย” เฮเซลกล่าวอย่างวิตก

“ทำไมล่ะ เจ้ากลัวพวกแจสเปอร์โรว์จะตามรอยมาได้หรือ”
ลีเว็ตต์ถามเสียงเบา

ชายหนุ่มพยักหน้ารับ “ครับ แต่ที่จริงผมว่าพวกนั้นรู้อยู่แล้วว่า
ซีเซล่าไปไหน ทำอะไร ที่พวกมันยังไม่ลงมือก็มีอยู่แค่สองเหตุผล หนึ่งใน
คือ มันยังรอให้พลังของซีเซล่าถึงจุดสูงงอม และสอง...”

“พวกนั้นกำลังยุ่งกับการทำอะไรบางอย่างที่มองว่าสำคัญกว่า
การตามล่าทายาทของออราเคิลสายไฟคนสุดท้าย” นักบวชราฟุด
พลางกำไม้เท้าแน่น

...หวังเหลือเกินว่าเรื่องราวจะไม่เป็นอย่างที่เขากังวล

ลิกเข้าไปในดาร์กฟอเรสต์ ชายหนุ่มผมดำคนหนึ่งย่ำผ่าน
โลหิตสีดำที่นองพื้นเข้าไปในอาคารหินเย็นเฉียบหลังใหญ่ เสียงฝีเท้า
และเสียงโลหิตสาดกระเซ็นดังไปทั่วบริเวณ

ร่างบางร่างหนึ่งหลบเข้าหลังเสาต้นใหญ่ ปีกบางใสสะอาดออก
หวังจะหนีให้พ้นจากภัยที่กำลังคืบคลานเข้ามาอย่างช้าๆ

“กรรีด!” นางกรรีดร้องลั่นเมื่อของมีคมแทงทะลุอกเข้ามาจากด้าน
หลัง

สิ่งที่ภูตราตรีนางนั้นเห็นเป็นครั้งสุดท้ายคือ ร่างของชายหนุ่ม
ผมดำตัวสูง ดวงตาของเขาเป็นสีทองเจิดจรัส

“เจ้าอยู่ในความมืดเช่นเดียวกับเรา...เจ้าจะทำแบบนี้ไปทำไม
เดี่ยวโลกนี้ก็พินาศหอก...” นางไม่มีโอกาสพูดอะไรมากกว่านั้น...

ชายหนุ่มดึงดาบออกพร้อมกับร่างไร้ชีวิตที่ล้มลงไปกับพื้น แล้ว
ส่ายยิ้ม “ใครจะสนใจโลกเน่าๆ นี่กันเล่า ข้าสนใจแค่ความปรารถนาของ
ท่านผู้นั้น...ท่านผู้มีพระคุณของข้า และข้าจะจัดการทุกอย่างที่ขวางทาง

ท่านให้พินาศ จะเป็นโลกนี้หรือใครก็ช่างปะไร”

เขาย่างเท้าเข้าไปด้านในจนถึงศิลาดำก้อนใหญ่ มันมีเหลี่ยมมุม และแวววาวราวกับเป็นอัญมณีล้ำค่า แต่ชายหนุ่มรู้ว่าศิลาดำก้อนนี้มีมูลค่ามากกว่าก้อนหินสวยๆ พวกนั้นหลายเท่า เพราะมันเป็นสิ่งที่ภูตรัตรีสร้างขึ้นเพื่อใช้ควบคุมกมลิมป์ที่บ้าคลั่ง

ภูตรัตรีทำสำเร็จ แต่ยังไม่มีโอกาสได้ใช้ศิลาดำก็ต้องเปลี่ยนเจ้าของเสียแล้ว

ชายหนุ่มเรียกดวงแสงสีฟ้าออกมาไว้บนฝ่ามือ เขายิ้มแล้วรายงานคนที่รออยู่ห่างออกไปว่า “ข้าจัดการเรียบร้อยหมดแล้วครับ อาจารย์ เชิญท่านย้ายฐานลับมาที่นี่ได้ทันทีเลย”

‘เจ้าทำได้ดีมาก สมแล้วที่เป็นศิษย์รักของข้า’

“ท่านชมเกินไปแล้ว ข้าจะรออยู่ที่นี้”

‘เดี๋ยว!’

“อะไรหรือครับ ท่านอาจารย์”

‘ข้าอยากให้เจ้าถ่ายพลังความมืดเข้าไปในศิลาดำนั่นอีก เอาให้กมลิมป์พวกนั้นฟังเพียงคำสั่งของเจ้า’

“แล้วจากนั้นล่ะครับ”

‘รอครู่ซึ่กับเมียร์ก้าไปถึง แล้วเจ้าก็พากองทัพของเจ้าขี้โคลงให้ราบได้เลย’

ชายหนุ่มฉีกยิ้มแล้วถามว่า “ต้องไว้ชีวิตใครไหมครับ”

‘ฆ่าให้หมด เก็บไว้แค่หนึ่งผู้หญิงผมสี่สี่นั้นคนเดียว’

“ทราบแล้วครับท่านอาจารย์”

ชายหนุ่มปิดการติดต่อแล้วขีดดวงแสงสีฟ้าไปที่คอปไฟ แสงไฟในห้องโถงสว่างขึ้น เผยให้เห็นภาพของศพภูตรัตรีหลายสิบตน แสงไฟจากคอปเพลิงที่ใกล้ชายหนุ่มที่สุดส่องกระทบใบหน้าหล่อเหลาที่ใคร

หลายคนคุ้นเคย

...เป็นใบหน้าเดียวกับพอมดหนุ่มที่เสียชีวิตไปเมื่อหลายเดือนก่อน แต่จับด้วยรอยยิ้มชั่วร้ายที่มุ่งจะทำลายโลกเบื้องหน้าให้แหลกเป็นชิ้นๆ ในพริบตา

ซีเซล่าสะดุ้งตื่นขึ้นมากลางดึกอีก สัมผัสได้ถึงกลางสังหรณ์

ร้าย ในอกรู้สึกหวิวๆ รวากับมีการสูญเสียที่ยิ่งใหญ่เกิดขึ้นที่ไหนสักแห่ง หญิงสาวลุกจากที่นอนแล้วรีบเปลี่ยนเสื้อผ้าเป็นชุดพร้อมรบ เธอออกมาเจอเฮเซลซึ่งแต่งตัวเรียบร้อยแล้ว พี่ชายของเธอหน้าเครียดทีเดียว

หญิงสาวบีบมือพี่ชายเบาๆ “ไปกันเถอะค่ะ ใช้พลังเท่าที่เรามี ปกป้องเมืองนี้ด้วยกัน”

เฮเซลยิ้มบางๆ “ไม่คิดว่าซีเซล่าจะเป็นคนพูดประโยคนี้ให้พี่ฟังเลยนะ”

ไม่กี่ชั่วโมงหลังจากนั้น พอมดและผู้ใช้เวทมนตร์ทั้งหมดเท่าที่มีในโคโลทก็มารวมตัวกันบนกำแพงเมือง ซีเซล่าเห็นเมฆดำหนาที่บม้วนตัวอยู่เหนือดาร์กฟอเรสต์ เธอขมวดคิ้ว รู้ดีว่าต้องมีสิ่งชั่วร้ายยิ่งกว่ากลิมป์เกิดขึ้นในนั้น

สรรพเสียงรอบข้างเงียบสนิทลงเสียเฉยๆ และในวินาทีที่แสนอึดอัดนั่นเอง โบมีดอคคมหลายพันเล่มก็พุ่งทะยานออกมาจากความมืด บางคนปิดป้องมีดเหล่านั้นได้ ในขณะที่บางคนได้รับบาดเจ็บ

ซีเซล่าเห็นร่างของครุซและเมียร์ก้าลอยอยู่กลางอากาศ ครุซดูอมลงกว่าเดิม แต่ดวงตาสีเทานั้นดูกวาวราวกับคนเสียสติ ส่วนเมียร์ก้าดูเหมือนกำลังเคลิ้มฝันอย่างไรไม่รู้

“พวกหน้าเดิมๆ นี่ไม่เป็บบ้างหรือไง” ซีเซล่าแค้นเสียงพลางลอยตัวขึ้นจากกำแพงไปเผชิญหน้ากับสองคนนั้น

เฮเซลส่งสัญญาณให้พอมดที่เหลือเตรียมพร้อม แล้วค่อยตามขึ้นไปเป็นกองหนุนของซีเซล่า

เมียร์ก้าเอียงศีรษะน้อยๆ แล้วหัวเราะในลำคอ “เจ้าก็อยู่ด้วยหรือดีจังเลย...”

“ดีตรงไหนไม่ทราบ” ซีเซล่าขมวดคิ้วใส่

แม่มดสาวสวยที่ก่อนหน้านี้ดูอ่อนแอท่าจะเสียดิไปแล้วจริงๆ หล่อนหัวเราะคิกคัก “ดีจะตาย จะได้เห็นไงว่าสุดท้ายแล้วเขาก็เลือกข้าไม่ใช่ผู้หญิงก้าวร้าวแบบเจ้า”

นักขับลำนางสาวกะพริบตาปริบๆ

บ้าไปแล้วแน่ๆ ...ผู้หญิงคนนี้

เมียร์ก้ายิ้มแล้วขีดพลังเวทใส่ซีเซล่า โชคดีที่หญิงสาวเตรียมตัวไว้ก่อนแล้ว คาถานั้นจึงติดอยู่ที่เกราะล่องหนแล้วสลายไป

“อู๊ย!...เสียดายจังเลย พลาดเหอเนี่ย” แม่มดสาวพูดพลางหัวเราะพลาง ดวงตาของเธอดูเคลิบเคลิ้ม

ซีเซล่ารู้สึกว่าการหญิงสาวตรงหน้าน่ากลัวอย่างบอกไม่ถูก เป็นส่วนผสมของความบ้าคลั่งและพลัง หากพลาดท่าคงไม่จบแค่บาดเจ็บๆ

“พี่เฮเซลช่วยวางเขตป้องกันคนข้างล่างด้วยค่ะ ทำทำงานนี้ จะอันตราย” ซีเซล่ากล่าว

แต่เฮเซลไม่มีโอกาสทำเช่นนั้นเพราะครุฑไฟเข้ามาขวาง ใบหน้าของพอมดหนุ่มดูอิดโรยและไม่สบายใจ แต่แววตาบอกชัดว่ายังยินดีกับการโจมตีครั้งนี้อยู่

เฮเซลส่งคำสั่งทางเกราะป้องกันให้พอมดด้านล่างจัดการ ส่วนเขาก็เริ่มร่ายคาถาต่อสู้กับครุฑ ฝีมือของพอมดผมดำไม่เฉียบขาดเหมือนเก่า เฮเซลสัมผัสได้ว่ามีความลังเลอยู่ในทุกคาถา...เกิดอะไรขึ้นในขณะของแจสเปอร์ไวร์อย่างนั้นหรือ

ทันใดนั้น ท้องฟ้าเบื้องบนก็มีดสนิท ไร้ซึ่งดวงดาวและแสงจันทร์ ซิสตรินซึ่งสังกัดหน่วยพยาบาลแน่ใจว่าได้กลิ่นสาบสาบที่คุ้นเคย แต่ คราวนี้มันรุนแรงจนแทบสลัก มีกลิ่นบีบมากมายขนาดไหนกัน กลิ่นสาบ ถึงได้รุนแรงขนาดนี้

ทุกคนบนกำแพงเมืองต่างตกตะลึงกับกองทัพกลิ่นบีบจำนวน มหาศาลตรงหน้า รูปร่างของพวกมันเปลี่ยนแปลงไปเล็กน้อย ดูตัว ใหญ่ขึ้นและกระหายหิวมากขึ้น นำแปลกที่พวกมันเคลื่อนที่มายังโคลฟ อย่างเป็นระเบียบราวกับมีใครควบคุมอยู่

ซีเซล่าไม่คิดว่าเธอจะรับมือพวกมันได้ทั้งหมด คนที่มีอยู่ก็ไม่พอ ถ้าอย่างนั้นโคลฟก็คงจะถึงกาลอดสานแน่แล้ว...

เมียร์ก้าละจากการต่อสู้ พุ่งตรงไปหาร่างในชุดดำที่เพิ่งจะ ปรากฏตัวกลางอากาศ เธอคลอเคลียร่างนั้นราวกับเป็นลูกแมว แต่คน ที่มาทีหลังไม่สนใจนัก เขาเดินบนอากาศตรงเข้ามาหาพวกซีเซล่า

ซีเซล่าหายใจไม่ออกไปชั่วขณะ...รู้สึกเหมือนอากาศในปอดกำลัง แข็งตัวเป็นก้อนและหัวใจกำลังจะหยุดเต้น

เธอจำใบหน้านี้ได้...เพราะมันไม่เคยเลื่อนหายไปจากความคิด คำหนึ่งของเธอแม้แต่วันเดียว!

“วาเทีย!...”

ชายหนุ่มเจ้าของชื่ออิม แต่บางอย่างในดวงตาของเขาทำให้ซีเซล่า หนาวเหน็บจับชั่วคราว “เจ้าสินะ ที่ข้าต้องไว้ชีวิต น่ารักดีนี่นา”

มีพลังเวทมนตร์มหาศาลดั่งร่างของซีเซล่าเข้าไปหาเขาโดยที่เธอ และคนอื่นไม่อาจจะต่อต้านได้

ดวงตาของวาเทียเป็นสีทองอร่ามเหมือนตอนที่เขาใช้พลังมากกว่า ปกติ ชายหนุ่มมองสำรวจเธอด้วยสายตาที่ชวนให้ซีเซล่าเสียวสันหลัง

“จะบอกว่ายินดีที่ได้รู้จัก หรือดีใจที่ได้เจอกันอีกดีนะ ซีเซล่า”

น้ำเสียงเย็นเยียบของชายหนุ่มทอดอ่อนลง

ซีเซล่าเงยหน้าขึ้นมองเขา

เขาก็หันหน้าลงมาหาเธอแล้วกระซิบเบาๆ ข้างหูว่า “ข้าคิดถึงเจ้า
นะ”

หัวใจของซีเซล่าเต้นรัวเป็นกลองตีกระหว่างที่เขาค่อยๆ ลด
ริมฝีปากลงมาจนเกือบจะจุมพิตเธอ

ทำไมเธอถึงรู้สึกกลัว... เธอควรจะได้ใจไม่ใช่หรือที่เขายังไม่ตาย
แต่ภาพของวาเทียที่เหยียดเกรียมในวันนี้เขย่าหัวใจของซีเซล่าอย่าง
รุนแรง ผู้ชายที่เธอชอบไม่ใช่คนแบบนี้

ทว่าคนตรงหน้าก็คือเขาไม่ใช่หรือ...

ถ้านี้เป็นความฝัน เธอก็ไม่รู้ว่าฝันดีหรือฝันร้ายกันแน่!

4

จริงหรือเท็จ

วินาทีก่อนหน้าทีวาเทียจะจูบซีเซล่า ลมวูปใหญ่ก็พัด
กระแทกร่างของทั้งสองคน แยกซีเซล่าออกจากพ้อมดหนุ่ม หญิงสาว
หายใจได้เป็นปกติอีกครั้ง หัวใจเต้นระรัว เธอมองวาเทียที่กำลังยก
แขนเสื้อเชิ้ตรอยเลือดที่มุมปากออก มีบางอย่างในท่าทางนั้นที่ซีเซล่า
รู้สึกขัด

“หมอนั้นใครนะ ซีเซล่า” เสียงของคาเรียดังขึ้น

ซีเซล่าเพิ่งรู้สึกตัวว่าอยู่ในอ้อมแขนของคาเรีซึ่งวันนี้มีร่างเป็น
เด็กชายวัยรุ่น เส้นผมสีน้ำเงินอมม่วงไหวไปตามสายลม ขณะที่ปีกบางใส
สะบัดถี่เพื่อพยุงตัวในอากาศ

“คาเรี...มาได้ยังไง” เธอพิมพ์ถาม

แต่คาเรีไม่สนใจ ดวงตาสีทองหลังหน้ากากฉายแววเป็นอริกับ

วาเทียอย่างเห็นได้ชัด

เฮเซลและลีเวิตต์ตัวขาเมื่อเห็นภูตราตรีปรากฏตัวขึ้น...แม้ว่าความจริงแล้วพวกเขาควรจะตกใจเรื่องวาเทียมากกว่า

เผ่าพันธุ์โบราณตอนนี้ต้องการอะไรจึงออกมาช่วยซีเซล่า

คาเรียบินมาที่กำแพงและปล่อยซีเซล่าลง เขากอดอกแล้วถามซ้ำว่า “ซีเซล่ายังไม่ตอบข้าเลยนะ หมอนั้นเป็นใคร”

นักขับลำนํ้าสาวอีกอึก

คู่สนทนาของเธอหันกลับไปมองหน้าพอมดหนุ่มดวงตาสีทองคนนั้น เขาสัมผัสได้ถึงพลังเวทที่ใกล้เคียงกับของตน จึงเดาได้ทันทีว่าผู้ชายคนนั้นคงเป็นคนที่ซีเซล่านึกถึงมาตลอด แต่ว่า...

คาเรียเขม่นมองชายคนนั้นแล้วส่ายหน้า “ไม่ใช่หรือก ซีเซล่าหมอนี้ไม่ใช่พอมดของซีเซล่าหรือก”

“หา?” หญิงสาวอุทาน

ภูตราตรีถอนหายใจเบาๆ “คล้ายกันเกินไปในสิบส่วน อีกหนึ่งส่วนไม่ใช่แน่ ข้าสัมผัสส่วนที่เป็นมนุษย์ของเขาไม่ได้เลย เจ้าหมอนี้มัน...”

มีดมนตราพุ่งเข้าหาคาเรียทั้งคู่ ที่เขายังพูดไม่จบ แต่ภูตน้อยแค่สะบัดมือ มีดเหล่านั้นก็กลายเป็นอากาศธาตุ

วาเทียมองคาเรียเพื่อประเมินคู่ต่อสู้ ก่อนจะแสยะยิ้ม “ภูตราตรี...ท่าทางเราจะได้ของน่าสนใจไปฝากอาจารย์เพิ่มสินะ”

คาเรียแค่นเสียงดูถูกในลำคอ “อย่างเจ้าจะมีปัญญาาริ ข้าไม่ยอมไปกับเจ้าง่าย ๆ หรือk เจ้าต้องขอใช้ที่บังอาจมาแต่ต้องซีเซล่า คิดว่าแค่หน้าเหมือนคนรักเก่าของเธอแล้ว จะพอทำให้เธอพลาดท่าถูกเจ้าสะกดวิญญาณง่าย ๆ หรือk”

วาเทียเลิกคิ้วเล็กน้อยกับข้อกล่าวหาที่นั่น ครูซุพาเมียร์ก้าวถอยออกไปด้านหลังอย่างระแວดระวัง บางทีพอมดหนุ่มอาจจะพร้อมระเบิด

พลังประกาศศักดิ์ดาตรงนี้แล้วก็ไม่ได้

เฮเซลรีบวองคาถาป้องกันพร้อมรับพลังการทำลายล้างสูง

คาเรียมองกองทัพทกลิมป์และพอมดตรงหน้า ก่อนจะหันกลับมาหาซีเซล่า “ขอโทษนะ ซีเซล่า ข้าอยากจะช่วยซีเซล่า แต่ตอนนี้พลังข้าเหลือน้อยมาก ขอแบ่งมาอีกหน่อยแล้วกัน”

พุดจบ เด็กชายก็ดันหน้ากากส่วนล่างขึ้นแล้วจุมพิตหญิงสาวอยู่นาน ร่างของคาเรียค่อยๆ เติบโตขึ้นเป็นชายหนุ่ม เขายืมให้ซีเซล่าก่อนจะดันหน้ากากปิดไว้เช่นเดิม แล้วกางแขนทั้งสองข้างออก สร้างวงเวทหน้าตาประหลาดขึ้นมา

ภูตราชตรีหนุ่มสุดหายใจเข้าแล้วพูดเสียงดังว่า “ผู้รับใช้แห่งรัตติกาลทั้งหลาย จงฟังคำสั่งนายเหนือหัวของเจ้าและกลับไปสู่ความมืดมิด!”

ที่แรกทกลิมป์ไม่มีปฏิกิริยาใดๆ แต่ครู่ต่อมาพวกมันก็เริ่มระส่ำระสาย คาเรียดึงสร้อยคอที่มีจี้เป็นลูกแก้วสีดำออกมาจากเสื้อคลุมแล้วท่องคาถาในภาษาแปลกๆ คราวนี้พวกทกลิมป์แตกฮือกลับเข้าป่า บางตนหนีไม่ทันก็ถูกสลายร่างเป็นควันและถูกสูบเข้าไปในลูกแก้ว

คาเรียส่งลูกแก้วดวงจิ๋วนั้นให้ซีเซล่าขณะที่ทกลิมป์ยังคงถูกสูบเข้ามาในลูกแก้วไม่หยุดหย่อน และบอกว่า “ถือไว้ดีๆ นะ ข้าจะจัดการพวกนั้นให้ คราวนี้ท่านป้าอนุญาตแล้วด้วย เจ้าสบายใจได้”

เธอยังไม่ทันพูดอะไร คาเรียก็โฉบบินออกจากกำแพงไปเผชิญหน้ากับวาเทียที่ดูเหมือนจะกำลังตกใจและหงุดหงิด พอมดหนุ่มดึงดาบที่สะพายอยู่บนหลังออกมา คมดาบวาววับนั้นมึนกลิ่นอายของความตายคุกรุ่น

“ดาบนั้นดีมึนเลือดภูตราชตรีมามากมาย” ภูตหนุ่มพูดขึ้น

วาเทียยิ้มเย็น “แน่นอน และเจ้าก็เป็นรายต่อไปที่มันอยากดื่ม

เลือด”

คาเรียบินหลบลูกบอลไฟของคู่ต่อสู้พลางคิดแผนไปด้วยว่าจะพิสูจน์อย่างไรว่า ผู้ชายคนนี้ไม่ใช่พอมดดำของซีเซล่า เขาไม่เคยเห็นหน้าพอมดคนนั้น แต่เคยสัมผัสพลังเวทจากความทรงจำของซีเซล่า พอมดดำที่ซีเซล่าเอาแต่คิดถึงเป็นคนจิตใจดี จิตวิญญาณของเขามีสีที่อบอุ่นสบายตา แม้ว่าภายนอกจะกางกั้นไว้ด้วยหนามแหลมคมก็ตาม แต่คนตรงหน้าเขานี้ จิตวิญญาณแลดูประหลาด มันเป็นสีดำขุ่นชั้นไร้อื่นเจือปน ไม่มีมนุษย์หรือสิ่งมีชีวิตใดหรอกที่จะมีจิตวิญญาณดำสนิทได้ขนาดนี้...นอกจากจะเป็นสิ่งที่เขาคิดไว้

คาเรียตรงเข้าจู่โจมคู่ต่อสู้ เขาใช้มีดสั้นกรีดเลือดของอีกฝ่ายขาดเป็นทางยาว บนหน้าอกของพอมดหนุ่มมีลวดลายอาคมแปลกตา แต่มองได้เพียงแวบเดียว อีกฝ่ายก็รีบดึงเลือดลงปิด

คราวนี้คาเรียตัดสินใจเล่นแรงขึ้น เขาขีดเวทมนตร์ใส่กลางอกของคู่ต่อสู้พร้อมกับตัวดมีดตัดผมของพอมดคนนั้นมาได้ปอยหนึ่ง แลกกับคมดาบของศัตรูที่แทงทะลุหัวใจของเขาเข้าถึงกระดูก

ครูชกับเมียร์ก้าเลิกต่อสู้แล้วตรงเข้าไปพุงวาเทีย เมียร์ก้าทำหน้าที่เหมือนจะกินเลือดกินเนื้อศัตรู แต่ครูชกลับร้ายเวทมนตร์เคลื่อนย้ายพาตัวเองและพรรคพวกหายไปทันที

กองทัพกลิมป์ตอนนี้หายไปหมดสิ้น เหลือเพียงรอยเท้าและร่องรอยความเสียหายเพียงเล็กน้อย

ซีเซล่าสะดุ้งเฮือกเมื่อลูกแก้วดวงจิวส์ดำสนิทนั้นสั่นไหวอย่างรุนแรง รวากับกลิมป์ด้านในพยายามจะหลบหนีออกมา

“ส่งมันมานี่ครับ” คาเรียบินขึ้นมาแล้วหอบหายใจ ไหล่ของเขามีเลือดสีดำไหลโครก แต่ดูเหมือนจะอดทนต่อความเจ็บปวดได้ดีเยี่ยม

ซีเซล่าส่งลูกแก้วให้เขา

คาเรียพึมพำคาถาสั้นๆ แล้วลูกแก้วก็กลายเป็นผีเสื้อสีฟ้าพุ่ง
แหวกอากาศหายไปทางใต้ของโคลฟอย่างรวดเร็ว

“คาเรีย...” ซีเซล่าพยุงร่างเขาไว้

คาเรียไอลอกออกมาเป็นเลือด ดวงตาสีทองยิ่งฉายประกายกลัว
กว่าเดิมเหมือนกำลังโกรธ เขายื่นมือซ้ายที่กำแน่นไปหาเฮเซล

“เส้นผมของหมอนั้น ลองตรวจสอบดู ข้าเชื่อว่าเจ้าจะเจออะไรที่
น่าสนใจ เจ้านั้นไม่ใช่คนที่ซีเซล่าคิดถึงหรอก เพราะฉะนั้น...อย่าไปลังเล
กับมันนะ”

สิ้นประโยคนั้น คาเรียก็ล้มลงหมดสติท่ามกลางความตกใจของ
ทุกคน

ซีเซล่าร้องหาหน่วยพยาบาล ขณะที่เฮเซลสั่งเคลียร์พื้นที่ ให้
ทหารนำร่างของภูตหนุ่มลงจากกำแพงเมือง

หน่วยพยาบาลต้องทำงานหนักพอควรกับการรักษาภูตซึ่ง
แม้สระจะคล้ายมนุษย์ แต่ภายในแตกต่างกันไม่น้อย

คาเรียเลือดออกมากจนใครๆ นึกว่าเขาจะไม่รอด แต่เมื่อผ้าและ
เตียงดาบเล่มนั้นออกมาได้ แผลของภูตหนุ่มก็สมานกันอย่างรวดเร็ว

เฮเซลสั่งให้ทหารนำดาบไปให้พ้อมดที่เก่งด้านอุปกรณ์มนตรา
ตรวจสอบ ขณะที่เขามองภูตหนุ่มตรงหน้าอย่างไม่เข้าใจ

ซีเซล่าใช้เวลาเกือบชั่วโมงหลังจากนั้นอธิบายกับสภาเมืองโคลฟ
ว่าเธอพบคาเรียที่ไหน อย่างไร แต่ตอบไม่ได้ว่าทำไมคาเรียถึงมาช่วย
เธอเกือบทุกครั้งที่อยู่คนเดียวในอันตราย สภาไม่กล้าตัดสินใจว่าจะ
ทำอย่างไรกับคาเรีย แต่หลังจากปรึกษากันอยู่นาน ก็ตกลงใจว่าจะรอ
จนกว่าภูตตนนั้นจะได้สติ และคงให้เขาอยู่ในฐานะผู้ที่มีพระคุณที่ช่วย
กู้สถานการณ์เลวร้ายไว้ได้ทันทั้งที่

เฮเซลมาเยือนร็อบบี้เซล่าอยู่หน้าห้อง หญิงสาวจึงรีบถามพี่ชายทันทีว่า “เขาเป็นยังไงบ้างคะ”

เฮเซลส่งยิ้มให้น้องสาว “ปลอดภัยแล้ว ร่างกายของภูตราตรีแข็งแรงกว่าที่เราคิดไว้มากทีเดียว พอถอนดาบเล่มนั้นออก แผลเขาก็สมานตัวเอง แต่เขาเสียเลือดไปเยอะ อาจจะต้องนอนพักอีกหน่อย”

“ตอนนี้เขาพักอยู่ที่ไหนคะ”

“ห้องพิเศษของสถานพยาบาล”

“ย้ายเขาเดี๋ยวนี้เลยคะ ย้ายไปที่ที่ไม่มีแสงแดด เขาบอกว่าภูตราตรีแพ้แสงแดดคะ”

เฮเซลละล้าละลังแต่ก็ตอบตกลง แล้วรีบสั่งเคลื่อนย้ายคาเรียลงไปในห้องเสปียงที่อยู่ใต้ดินใกล้กับสถานพยาบาล

ตอนนั้นพระอาทิตย์คงขึ้นแล้ว แต่ซีเซล่า เฮเซล และลิเว็ตต์ยังนั่งอยู่ในห้องใต้ดิน กลางห้องมีคาเรียซึ่งนอนไม่ได้สติอยู่

ลิเว็ตต์มองร่างของภูตตนนั้นอย่างพิเนิจพิเคราะห์ จากโครงสร้างร่างกายแล้ว ภูตหนุ่มดูบอบบาง ไม่น่าเชื่อว่าได้เสื่อผ้าสีขาวเนื้อหนาจะซ่อนความแข็งแรงเหลือเชื่อเอาไว้

“กล้ามเนื้อของเขาพัฒนาในรูปแบบเดียวกับพวกนักรบ ดูจากทักษะการต่อสู้ เจ้าหนุ่มนี้ก็ไม่ธรรมดาทีเดียว” ลิเว็ตต์กล่าว

ซีเซล่ามองตามลวดลายสีดำคล้ายรอยสักบนร่างของภูตหนุ่ม มันมันววนตัวคล้ายเงาวัลย์บ้าง ปีกนกบ้าง...คล้ายลวดลายบนใบหน้าวาทีก่อนที่เขาจะตาย...

“ลวดลายพวกนี้เป็นรอยสักหรือครับ” เฮเซลถาม

ลิเว็ตต์ได้รอยเหล่านั้นบนแขนของภูตหนุ่มเบาๆ แล้วส่ายหน้า “เหมือนเป็นปานมากกว่า น่าจะเป็นสัญลักษณ์บ่งบอกอะไรสักอย่างที่ข้าก็ได้แต่เดา”

ซีเซล่าขมวดคิ้วแล้วจึงถามในเรื่องที่คิดอยู่ “เขา...บอกว่าวาเทียที่เราเห็นไม่ใช่วาเทีย เขารู้ได้ยังไงคะ”

ชายต่างวัยทั้งสองจนด้วยคำพูด เคาไม่ออกว่าทำไม เฮเซลจึงหยิบขวดแก้วที่ใส่เส้นผมปอยหนึ่งขึ้นมา

“บางทีเราน่าจะลองทำอย่างที่เขาคพูด...ลองวิเคราะห์เส้นผมพวกนี้ดู” พอมดแดงว่า

“จะวิเคราะห์ยังไงเล่า” ซีเซล่าเริ่มหงุดหงิด

ลีเว็ตต์ยังไม่ทันเสนอความคิดเห็นอะไรก็รู้สึกว่าคุณปวยกำลังขยับตัวซ่าๆ

ดวงตาดำหลังหน้ากากของภูตหนุ่มเปิดออก เขาก็เพิ่มพำเป็นภาษาแปลกๆ แล้วนวนวตหนุ่มแหลมเรียวทั้งสองข้างเบาๆ

ซีเซล่ารีบถลันมาดูอาการเขา “ดีขึ้นมา คารีเย”

“รู้สึกเหมือนโดนหินทับ แล้วนี่ข้ารู้สึกไปเองรีเปลว่าได้กลิ่นหมูแฮม” คารีเยพูดพลางมองไปรอบห้อง

ลีเว็ตต์ยิ้มเมื่อหันไปเห็นหมูแฮมชิ้นใหญ่แขวนไว้ที่มุมห้อง...ภูตตนนี้จุมูกดีใช่เล่น

ซีเซล่าเขกหัวเขา

คนปวยรีบกุมหัวแล้วกระโดดตัวหนีพลางบ่นเหมือนเด็กๆ “ข้าเจ็บนะ ซีเซล่าใจร้าย”

“เวลาแบบนี้ยังมาพูดถึงหมูแฮมอะไรอีก” เธอบ่น

“ข้าได้กลิ่นจริงๆ นี่ และข้าก็หิวแล้วด้วย”

ราวกับจะยืนยันว่าหิวจริง ท้องของภูตหนุ่มก็ร้องโครกครากขึ้นมาทันที

“อยากกินแฮมนั่นไหมละ ข้าจะตัดมาให้ก็ได้” ลีเว็ตต์เสนออย่างใจดี

คาเรียส่ายหน้า “ร่างข้าไม่รับอาหารมนุษย์ครับ” แล้วหันไปทางหญิงสาว “ซีเซล่า... ข้าหิว ขอพลังชีวิตอีกหน่อยได้ไหม...”

ซีเซล่าสะดุ้งเฮือก เฮเซลและลีเว็ตต์มองหน้ากันทันที

“ไม่ได้นะ!” หญิงสาวตวาด

คาเรียคอย่น “ข้าหิวนี่นา ถ้าข้าไม่ได้กินอะไรเลย ข้าคงต้องไปสลบต่อ แล้วจะไม่มีโอกาสพูดเรื่องพ่อมดคนนั้นนะ”

“ถอดหน้ากาก...”

“หือ”

ซีเซล่ากัดฟันกรอดๆ “นายอยากกิน ฉันก็จะให้กินไถ่แล้ว”

ภูตหนุ่มมองหญิงสาวตรงหน้าอย่างจริงจังครู่หนึ่ง ลีเว็ตต์เหมือนจะเห็นความน้อยใจซ่อนอยู่ในดวงตาคู่นั้น ในที่สุดคาเรียก็ปลดหน้ากากส่วนล่างออก ซีเซล่าจูบเขา

ครู่หนึ่งร่างของคาเรียก็มีสีเลือดมากขึ้น ปีกบางที่พับเก็บไปสยายออกเต็มที

ซีเซล่าผละออกมาแล้วใช้ผ้าเช็ดหน้าเช็ดปาก

คาเรียร้อง “หือ!” อย่างไม่พอใจ “ข้าน่ารังเกียจขนาดนั้นเชียวะ”

หญิงสาวค้อนชายกใหญ่ “ภูตโตแต่ตัวอย่างนายไม่เข้าใจหรอกยะเฮอะ อธิบายเรื่องราวเทียบมาได้แล้ว”

คาเรียทำปากยื่นก่อนจะปิดหน้ากากให้เข้าที่ เขาดันตัวลงจากเตียงแล้วแบมือขอขวดจากเฮเซล ดึงเส้นผมออกมาสองสามเส้น ก่อนจะทำท่าประหลาดแล้วขยี้มัน เส้นผมเหล่านั้นกลายเป็นควันไปทันที

“นายทำอะไรนะ” นักซึบลำนำสาวถาม

ภูตหนุ่มสะบัดมือเบาๆ แล้วควันเหล่านั้นก็รวมตัวกันเป็นภาพเลื่อนรางของชายหนุ่มคนหนึ่ง ก่อนจะจางหายไปอย่างรวดเร็ว

คาเรียกอดอกพวางเอียงคอคิดอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนจะส่งขวดคืนให้ เฮเซล “คราวนี้เจ้าลองวิธีที่มนุษย์ใช้กันดูสิ”

“วิธีไหนล่ะ แยกส่วนประกอบนะหรือ แต่ถ้านี้เป็นผมมนุษย์ คาถาแยกส่วนจะไม่ได้ผลนะ” เฮเซลกล่าว

คาเรียหนึ่งไปแล้วถามเสียงเบาว่า “แล้วถ้าไม่ใช่ล่ะ”

ลีเวิร์ตหลับตาแล้วตอบว่า “มันจะแยกส่วนเป็นสิ่งที่มันเป็นจริงๆ นะสิ”

เฮเซลเทเส้นผมออกมาจากขวดแล้วร้ายคาถาแยกส่วน แสง สีแดงจากคาถาอาบเส้นผมนั้น เขาเกือบจะอุทานออกมาเมื่อเห็น ของเหลวสีดำแยกตัวออกมา สุดท้ายแล้วสิ่งที่เหลืออยู่คือเลือดสีดำและ เส้นผมสีทองสามสี่เส้น

คาเรียดมของเหลวนั้นแล้วบอกว่า “เลือดภูตราชตรี”

ลีเวิร์ตพิจารณาเส้นผมสีทองแล้วบอกให้เฮเซลใช้คาถาแยกส่วน อีกครั้ง แต่ครั้งนี้ไม่มีอะไรเกิดขึ้น

เส้นผมสีทองไม่เปลี่ยนรูปร่าง

“ของจริงหรือคราวนี้” ซีเซล่าถามอย่างไม่แน่ใจ

เฮเซลพยักหน้า พร้อมกับที่ลีเวิร์ตบอกว่า “เส้นผมของวาเทีย ลินะ”

“เส้นผมกับเลือดภูตราชตรี...ไม่เข้าใจเลยแะว่าตาแก่บ้าอำนาจ นั้นทำอะไรกันแน่ ถึงทำให้คนหน้าเหมือนวาเทียขนาดนั้นออกมา อลละวาดได้” หญิงสาวว่าต่อ

คาเรียหยิบเส้นผมสีทองขึ้นมาพิจารณา “ข้าคิดว่าเป็นคาถา จำลองชีวิต ข้าได้ยินมาจากพวกผู้ใหญ่ว่าเป็นคาถาที่ใช้ชิ้นส่วนร่างกาย ของเป้าหมายผสมกับสารเร่งชีวิตซึ่งอาจจะเป็นเลือดของเผ่าพันธุ์พิเศษ ผลที่ได้คือ สิ่งมีชีวิตที่เป็นร่างจำลองจากต้นแบบ จะมีชีวิตอยู่ได้

ช่วงหนึ่งจนกว่าคาถาจะหมดฤทธิ์”

“หมายความว่าผู้ชายคนนั้นก็เป็ร่างจำลองของวาเทียสินะ”
เฮเซลพูดไปคิดไป

ซีเซล่าก้มหน้านิ่ง เธอเกือบจะพลาดทำให้ร่างจำลองนั้นเสียแล้ว
เธอคิดถึงวาเทียมากเกินไปจริงๆ

คาเรียกำมือแน่นแล้วถามว่า “ถ้าซีเซล่าอยากจะแน่ใจจริงๆ ลอง
ไปดูที่สุสานของเขาสี”

หญิงสาวหันขวับ

ภูตหนุ่มยังจ้องตรงมาที่เธอ “ลองไปดูว่าร่างของเขาายังอยู่ที่นั่น
ไหม ถ้าอยู่ที่แปลว่านี่คือคาถาจำลองชีวิต แต่ถ้าไม่อยู่ ก็สันนิษฐานไว้
เลยว่าร่างของเขาอาจจะถูกขโมยไปแล้ว และถ้าเป็นแบบนั้น พวกท่าน
ควรจะระวังตัวไว้ ข้ารับมือร่างคืนชีพของพ่อมดคนนั้นไม่ไหวแน่”

ร่างคืนชีพ...

วลีนี้ทำให้ทุกคนในห้องตัวชา ไม่มีใครอยากสู้กับวาเทียแม้ว่าเขา
จะกลายเป็นร่างไร้วิญญาณไปแล้วก็ตาม

ซีเซล่าเ้มปากแล้ววิ่งออกจากห้องไปเป็นคนแรก ลีเว็ตต์ส่ง
ลูกกฏูญแจที่ห้อยคอไว้ให้เฮเซลแล้วปล่อยให้ชายหนุ่มวิ่งตามน้องสาวไป

คาเรียมองตามสองพี่น้อง ในอกเจ็บแปลบเมื่อนึกถึงสีหน้า
เด็ดเดี่ยวของซีเซล่า พอเป็นเรื่องของพ่อมดคนนั้น เธอทุ่มสุดตัวทุกครั้ง
ยอมแม้แต่จูบผู้ชายที่เธอไม่ได้ชอบ ขอแค่แน่ใจว่าเขาจะบอกเรื่องพ่อมด
คนนั้นให้เธอรู้สักนิดก็พอ

น่าอิจฉา...

ลีเว็ตต์มอมมือที่กำแน่นของภูตหนุ่มอย่างเงียบๆ นักบวชชราเล็ก
คิ้วเมื่อเขาได้ว่าสาเหตุที่ภูตหนุ่มคอยตามช่วยเหลือซีเซล่าตลอดคืออะไร

คาเรียชอบซีเซล่า

“เจ้าชื่อ คาเรีย ไช้ไหม” นักบวชชราถามเบาๆ
ภูตหนุ่มพยักหน้า ลีเว็ตต์หยิบเสื้อคลุมตัวหนาที่คว่ำติดมือมาส่งให้
คาเรียสบตาเขาอย่างงงๆ

ชายชรายิ้มแล้วบอกว่า “ถึงจะเป็นภูตแต่เจ้าก็น่าเป็นไช้ไหมล่ะ
สวมไว้เถอะ”

คาเรียรู้สึกอึดอัดในอกขึ้นมาทันที ลีเจ็ดวิญญาณของชายคนนั้น
อบอุ่นและอ่อนโยน

“ขอบคุณครับ” ภูตหนุ่มตอบ

“เจ้าต้องนอนพักอีกมาก ตอนนี้อะไรก็ได้เพิ่มไหม”

ภูตหนุ่มส่ายหน้า ที่จริงเขาอยากให้ชีเซ่ล่ากลับมาอยู่ตรงนี้ แต่
คงจะขอเรื่องพรรคนั้นไม่ได้ เลยเสียบเสียดีกว่า

ลีเว็ตต์ยิ้มแล้วบอกว่า “เดี๋ยวชีเซ่ล่าก็กลับมา เธอหวังเจ้านะ
คาเรีย”

ภูตหนุ่มสะดุ้ง...ตาแก่นี่รู้ได้อย่างไรว่าเขาคิดอะไร

ดวงตาของชายชราทอแววอ่อนโยนและรู้ทัน “ข้าชินกับการเป็น
พ่อ ทำไมจะเดาไม่ออกล่ะ ถึงเจ้าอาจจะอายุมากกว่าข้าร่วมร้อยปีก็เถอะ”

คาเรียเข็ดหน้าแล้วพูดเสียงดังว่า “ผิดแล้วท่านนักบวช ข้าอายุ
ยังน้อย...ไช้ว่าข้าอยากโตนี่นา”

“เติบโตเป็นเรื่องที่ดี อย่างน้อยเจ้าก็มีกำลังพอจะปกป้อง
คนสำคัญไม่ใช่” นักบวชชราพูด

คาเรียชะงัก คิดตามที่ชายชราว่า ครู่หนึ่งเขาก็หัวเราะเสียงใส
“จริงของท่าน ท่านพูดถูกแล้ว”

“ถ้ายังไงข้าจะเล่าเรื่องน่าสนใจให้เจ้าฟังสักเรื่องสองเรื่องดีไหม
ล่ะ” ลีเว็ตต์ยิ้มบางๆ

คาเรียพยักหน้าอย่างกระตือรือร้น ตั้งหน้าตั้งตารอฟังเหมือน

เด็กๆ

“พีซีเซล่าจะไปไหนหรือครับ”

แอเรียลหนึ่งในน้องชายของวาเทียถามขึ้น เขาเป็นอาสาสมัครของหน่วยส่งสาร เพิ่งได้เปลี่ยนกะพอดี เมื่อเห็นหญิงสาวกับพอมดมุ่นมุดเดินออกมา เขาก็รีบเดินเข้ามาถาม

ซีเซล่าซึ่งใจอยู่ครู่หนึ่งว่าจะพูดหรือไม่พูดดี

“มีเรื่องต้องไปทำนิดหน่อยแต่ต้องรบกวนซิสตริน นายช่วยไปตามเขามาหน่อยได้ไหม” เฮเซลเป็นคนพูดเอง

“แต่ซิสตรินอยู่หน่วยพยาบาล งานคงยุ่งมาก” ซีเซล่าพูด

แอเรียลยิ้มกว้าง “ไม่ต้องห่วงอะ ผมอยู่เวรแทนพี่เขาเอง งานพยาบาลไม่เหนียวเท่าวิ่งรอบเมืองหรอกครับ”

กล่าวจบเด็กชายก็วิ่งไปตามรุ่นน้องของซีเซล่ามาให้

ครู่ต่อมา ซิสตรินก็มาถึง

“รุ่นพี่มีอะไรให้ผมช่วยหรือครับ” เด็กหนุ่มถามพลางหยิบผ้าเช็ดหน้าขึ้นมาเช็ดเหงื่อ เมื่อครู่เขากำลังมีปัญหากับการอ่านรายการสมุนไพรรากลายมือยุ่งๆ ของหมอใหญ่ เมื่อแอเรียลมาผลัดเวร เขาก็ตั้งใจมาก แม้จะยังงุนงงว่าซีเซล่าอยากจะให้เขาช่วยอะไรตอนนี้

ซีเซล่าถอนหายใจ “มีบางอย่างต้องไปดู ฉันคิดว่านายน่าจะไปดูด้วยกัน”

ซิสตรินไม่เข้าใจซีเซล่าเลย แต่สีหน้าจริงจังของเฮเซลทำให้เขาแน่ใจว่า บางอย่างที่ต้องไป ‘ดู’ คงจะสำคัญมากจริงๆ

ทั้งสามเดินลัดเลาะไปตามถนนสายเล็กจนถึงวิหาร ซิสตรินคิดว่าซีเซล่าจะเลี้ยวเข้าวิหาร แต่เธอกลับเดินต่อไปจนถึงเขตสุสาน เด็กหนุ่มรู้สึกเสียวสันหลังขึ้นมาทันที พวกเขามีธุระกับคนตายงั้นหรือ!

ซีเซล่ารู้สึกว่าการเดินไปยังหลุมศพของวาเทียนั้นช่างยากลำบาก เหมือนกำลังเดินผ่านปลักโคลนชั้นๆ เธอไม่คิดมาก่อนว่าจะต้องกลับมาเปิดสุสานของเขาอีกครั้ง ถ้าร่างของพ่อมดหนุ่มยังอยู่ในห้องใต้ดิน เธอควรจะโล่งใจ แต่ทำไมไม่เสียวเล็กๆ ในใจ เธอแอบหวังให้เขาไม่อยู่ในโลง แต่กำลังมีชีวิตอยู่ที่ไหนสักแห่ง

ดวงตาของหญิงสาววาวขึ้นมา เธอบอกตัวเองว่าจะคิดแบบนี้ไม่ได้ วาเทียนจะเนกินกว่าจะยอมเป็นเครื่องมือของใคร และเธอจะไม่ยอมให้เป็นอย่างนั้น

ถ้าเขากลายเป็นศพคืนชีพจริง เธอคงต้อง...ฆ่าเขาด้วยมือของตัวเอง

“แน่ใจนะ ซีเซล่า” เฮเซลถามเมื่อเห็นน้องสาวดึงกุญแจที่เขาส่งให้ระหว่างทางออกมาจากกระเป๋าเสื้อคลุม

หญิงสาวพยักหน้า แล้วก้มลงไปตรงฐานรูปปั้น

ซิสตรินขมวดคิ้ว เขาอาจจะไม่มีความสามารถอะไรโดดเด่น แต่ความจำของเขาแม่นยำเป็นพิเศษ

เด็กหนุ่มสุดหายใจเข้าเต็มปอดแล้วถามว่า “ถ้าผมจำไม่ผิด แม่กุญแจอยู่ตรงนี้ไม่ใช่หรือครับ”

5

ความลับในสุสาน

คาเรียติดลมกับการฟังวีรกรรมสุดแสบของวาเทียเอามาก ๆ จนเด็ก ๆ กลุ่มหนึ่งโผล่เข้ามาในห้อง พวกเขากรูกันไปหานักบวชชรา พร้อมกับของกิน ดอกไม้ และอื่นๆ เท่าที่แขนเล็กๆ จะหอบไหว

“ท่านพ่อ ผมเอาดอกไม้มาให้ใส่แจกันคนป่วยครับ” เด็กชายเล็กๆ คนหนึ่งกล่าว

ลีเว็ตต์ลูบศีรษะเขาแล้วชี้ไปยังแจกันกระเบื้องเคลือบสีฟ้าข้างหัวเตียงของคาเรีย เด็กชายพยายามเอื้อมมือหยิบแจกัน

ภูตหนุ่มเห็นว่า เด็กตัวเล็กนิดเดียว แขนก็สั้นแค่นั้น จึงเป็นฝ่ายหยิบแจกันส่งให้

เด็กชายเงยหน้าสบตาเขาอยู่นาน แหวตตาเต็มไปด้วยความตื่นเต้น จนคาเรียเริ่มวางตัวไม่ถูก

“เจ้าจะเอาดอกไม้ใส่แจกันไม่ใช่” ภูตหนุ่มถาม

“ฮะ...” เด็กชายตอบพลางรับแจกันไปใส่ดอกไม้สีขาวช่อเล็ก
เขามองดอกไม้เหล่านั้นอย่างภูมิใจก่อนจะส่งมันให้คาเรีย

“ขอบใจนะ” ภูตหนุ่มว่า

เด็กชายยิ้มแล้วป็นขึ้นมามบนเตียงอย่างถื่อวิสาสะ “เสียงพี่ชาย
แปลกจังเลย”

“เธอ...” คาเรียกะพริบตาปริบๆ เขาเพิ่งมีโอกาสคุยกับเด็กมนุษย์
ครั้งแรกนี่ละ

“ครับ เหมือนเสียงเพลงเลย เพราะจ้ง สอนผมทำเสียงอย่างนั้น
บ้างสิฮะ”

“เอมิล อयरบกรวนเขาน่า เขายังไม่หายป่วยนะ” ลีเว็ตต์เตือน

เอมิลเบ้าปากแล้วลงจากเตียงอย่างไม่พอใจ

“ไม่เป็นไรหรอกครับ ข้าว่าข้าใกล้จะหายดีแล้วละ” คาเรียกล่าว
พลางหันไปหาเด็กชาย

เอมิลยิ้มกว้าง ป็นขึ้นเตียงอีกรอบ

ผ่านไปแค่ไม่ถึงสัปดาห์ที่ คาเรียก็ผูกมิตรกับเด็กๆ ได้เกือบทุกคน
ลีเว็ตต์ยิ้มน้อยๆ คำรำลือเกี่ยวกับอุปนิสัยเจ้าอารมณ์ รังเกียจมนุษย์
เหมือนเป็นคำโกหกสำหรับคาเรีย ภูตหนุ่มอารมณ์ดี เป็นมิตร มีส่วนที่
เป็นเด็กและผู้ใหญ่วรรวมกัน นักบวชชราณีก็เสียดายที่อีกไม่นานจะไม่มี
โอกาสคุยกับภูตราตรีตนนี้อีก

เสียงฝีเท้าหนักๆ ที่ดังไล่ลงมายังห้องใต้ดินทำให้ทุกคนในห้อง
เงยหน้ามองผู้มาใหม่เป็นตาเดียว

“ฟี่ซีเซล่า” เด็กๆ เรียก

“ฟี่เฮเซล ไปไหนมาเธอคะ”

เด็กๆ กรูเข้าไปหาสองพี่น้องและซิสตริน

มีเพียงลีเวิร์ตที่สังเกตเห็นว่าสีหน้าของทั้งสามคนซีดเซียวจนน่าเป็นห่วง

“เด็ก ๆ กลับไปเตรียมข้าวเย็นมาให้คนที่เดินที่พยาบาลหน่อยสิ เมื่อวานทุกคนชมว่าอร่อยมากเลยนะ” ลีเวิร์ตกล่าวด้วยน้ำเสียงอ่อนโยน เขาบอกเพื่อนเด็ก ๆ ออกไป

เอมิลจึงลงจากเตียงของคาเรียแล้ววิ่งไปสมทบกับพี่ ๆ น้อง ๆ ซึ่งกำลังส่งเสียงจ้อแจ้อย่างยินดี ไม่นานนักเด็กทุกคนก็ออกจากห้องได้เดินไป

คาเรียรอนเสียงฝีเท้าของเด็ก ๆ เจียบหายไปแล้วจึงถามว่า “ผลเป็นยังไงบ้าง”

ทั้งสามคนทำสีหน้าแปลก ๆ จนทั้งภูตหนุ่มและลีเวิร์ตกังวล

ซีเซล่าแม่ริมฝีปากสนิทก่อนจะบอกว่า “เขาไม่อยู่แล้วค่ะ ภูตแจหายไป เราเจอมันอยู่ในพงหญ้าใกล้ๆ”

ซิสตรินส่งแม่ภูตแจขึ้นสนิมให้ลีเวิร์ต คาเรียเลื่อนตัวลงจากเตียงแล้วเดินมาดูมันใกล้ๆ ด้วย

แม่ภูตแจดอกนั้นมีขนาดใหญ่ ออกแบบมาสำหรับปิดประตูใหญ่ๆ สัมผัสได้ว่ามีร่องรอยการลงคาถาผนึกระดับสูง จากร่องรอยสนิม แม่ภูตแจตัวนี้คงจะถูกปลดมาเป็นเวลานับเดือนแล้ว

“ไม่มีร่องรอยการทำลาย แสดงว่าภูตแจถูกปลดออกด้วยคาถา แต่ทำไมไม่เป็นได้...หรือพวกนั้นจะคิดค้นคาถาใหม่ออกมาอีก” ลีเวิร์ตพิมพ์อ้ออย่างตกตะลึง

ผืนกของเขาจะส่งสัญญาณเตือนมาทันทีที่มันถูกปลดออก แต่เขาไม่รู้สึกตัวเลย เป็นอย่างนั้นได้อย่างไร

เฮเซลก้มหน้าแล้วบอกว่า “ร่างของวาเทียหายไปก็จริง แต่ผมไม่คิดว่าจะเป็นผู้ถือของพวกนั้น มีบางอย่างที่แปลกมาก ผมเลยเก็บ

ตัวอย่างมาให้ดู หวังว่านายอาจจะอธิบายอะไรได้บ้างนะ คาเรีย”

คาเรียเลิกคิ้วเมื่อพอมดมดมส่งบางอย่างที่คล้ายกับเศษผ้าสีขาว
โปร่งบางมาให้ มันมีประกายระยิบระยับราวกับทอขึ้นมาจากใยแมงมุม

ภูตหนุ่มเลิกคิ้วเมื่อสัมผัสได้ถึงบางสิ่งที่คุ้นเคย

“มีกลิ่นของภูตราตรีนี่นา” เขากล่าว

เฮเซล ซีเซล่า และซิสตรินมองหน้ากัน

ซีเซล่ามองตรงมาที่คาเรียแล้วบอกว่า “มีของแบบนี้อยู่ในสุสาน
ของวาเทียเต็มไปหมดเลย”

ภูตราตรีนั่งคิด “แปลก...แม้ข้าจะไม่เคยเจออะไรแบบนี้เลย แต่
กลิ่นนี้เป็นของพวกห้องของข้าแน่”

“หรือว่าคนที่มาเอาตัววาเทียไปจะเป็นพวกภูตราตรี” เฮเซลหัน
ไปถามลีเว็ตต์ซึ่งกำลังขมวดคิ้วครุ่นคิด

คาเรียส่ายหน้าไม่เห็นด้วย “ไม่น่านะ พวกเราไม่ชอบยุ่งกับ
คนต่างเผ่าพันธุ์”

ภูตหนุ่มคาดหวังว่าจะเห็นสีหน้าเห็นด้วยจากทุกคนในห้อง แต่
กลับได้จากซีเซล่าและเจ้าหนูมดตัวเล็กคนนั้นแค่สองคน นักบวชชรากับ
เฮเซลทำหน้าที่เหมือนรู้อะไรบางอย่างแต่ไม่สะดวกใจที่จะบอก

“ท่านลีเว็ตต์ ท่านเฮเซล ข้าไม่รู้ว่าท่านพยายามปิดบังอะไรอยู่”
ภูตหนุ่มยกมือขึ้นกอดอก “เข้ามาที่นี่ตามคำสั่งของราชินีมาให้มาจัดการ
กิลิมปีเท่านั้น ถ้าไม่ได้บาดเจ็บ ข้าก็ต้องกลับบ้านแล้ว ทางที่ดีท่านควรจะ
บอกมาให้หมด ถ้าท่านไม่รีบบอกมาตอนนี้ ข้าก็ช่วยอะไรท่านไม่ได้อีก”

น้ำเสียงของเขามีแววตัดพ้อ แต่สัมผัสได้ถึงความจริงใจ

เขาตั้งใจจะช่วยจริงๆ

เฮเซลมองหน้าลีเว็ตต์อยู่นาน รอคอยคำตอบจากชายชราผู้มีศักดิ์
เป็นพ่อของวาเทีย พวกเขาเคยสัญญากันไว้แล้วว่าจะไม่เปิดเผยเรื่องนี้

แกไคร จะเก็บมันลงหลุมไปเพื่อปกป้องความลับของวาเทีย

มาถึงตอนนี้ พวกเขาจำเป็นต้องพูดหรือเปล่า...คงต้องให้ลีเวิร์ต ตัดสินใจ

ผ่านไปครู่ใหญ่ นักบวชชราที่ถอนหายใจยาวๆ แล้วพยักหน้า ซ้ำๆ “ได้...มาถึงตอนนี้ เราคงต้องบอกพวกเขาตามจริง วาเทียหายไป ไหนเป็นเรื่องที่สำคัญกว่า”

เฮเซลพยักหน้ารับ เขาหลบสายตาทิมแทงของน้องสาวอย่าง ละอายใจ

“พี่ขอโทษนะ ซีเซล่า” พ่อมดแดงพึมพำ

คาเรียเอียงคอ “ตกลงว่าพวกท่านรู้อะไร”

ทั้งห้องเงียบไปครู่ใหญ่ ก่อนที่ลีเวิร์ตจะพูดเสียงไม่ดังแต่ได้ยิน ทัวถึงทุกคนว่า “วาเทียเป็นลูกครึ่งพ่อมดดำ เขามีแม่เป็นภูตตราตรี...”

ซีเซล่ารู้สึกเหมือนตกลงไปในถ้ำน้ำแข็งขนาดยักษ์

ว่าไงนะ!

วาเทียมีสายเลือดภูตตราตรีจริงๆ นะหรือ...ทำไมเขาถึงไม่มี ลักษณะของภูตเลย

ซีเซล่าสะดุดเมื่อนึกถึงดวงตาสีทองและผมสีดำของวาเทีย เขา บอกว่าสิ่งเหล่านั้นเป็นลักษณะเฉพาะของพ่อมดดำ...แต่เป็นไปได้ไหม ว่าเขาเป็นแบบนี้เพราะสายเลือดภูตตราตรีด้วย

“ถ้าอย่างนั้นภูตตราตรีก็มาเอาร่างคุณวาเทียไปเหรอกครับ” ซีสตรีนถามอย่างตระหนก

คาเรียกลับตอบอย่างไม่แน่ใจว่า “ข้าคิดว่าไม่น่าจะใช่ซะ ข้า ไม่ค่อยได้ยินเรื่องลูกครึ่งเท่าไรหรอก แต่แน่ใจว่าไม่น่าจะมีใครมาขโมยร่าง เขา ถ้าตอนที่เขายังไม่ตายแล้วมีใครมาติดต่ออาจจะพอเชื่อได้ แต่ถ้า ขโมยศพกัน... แบบนั้นมันน่าทุเรศ”

“แต่มีความเป็นไปได้ไหมล่ะ ภูตราชินีมีตั้งมากมาย กลุ่มที่นาย รู้จักอาจจะไม่ทำ แต่กลุ่มอื่นๆ อาจจะทำ...” เฮเซลหยุดไปเมื่อคาเรีย สายหน้าพร้อมปลอ่ยรังสีคุกคามออกมา

“ท่านดูถูกพวกเราไปหน่อยแล้ว ความเป็นหนึ่งเดียวของภูตราชินี แข็งแกร่งกว่าที่ท่านคิดไว้มากนัก สิ่งที่เราชินนี้ตรัสคือ ‘กฎ’ จะไม่มีภูตตนใดทำลายกฎนั้นได้ ไม่ว่าจะอยู่ห่างไกลกันแค่ไหนก็ตาม ต่อให้เป็น ภูตที่กลายสภาพหรือถูกทำลายก็จะรับรู้สิ่งที่ราชินีบัญญัติเสมอ ไม่มีใครไปยุ่งกับร่างของพอมตคนนั้นแน่”

สีเวีดต์กดไหล่คาเรียเบาๆ ภูตหนุ่มส่งเสียง “ฮึ!” เบาๆ ในลำคอ แล้วหันหน้าไปทางอื่น

“ถึงอย่างนั้น...ยังไงภูตราชินีก็คงเคยลงไปในสุสาน แต่ไม่เกี่ยวกับการขโมยร่างวาเทีย” ซีเซล่าพึมพำ

คาเรียพยักหน้าอย่างไม่เต็มใจ

“ข้าคิดว่าอาจจะใช่ แต่ไม่รู้เหมือนกันว่าจะลงไปทำไม” แล้วภูตราชินีก็วิ่งไปครู่ใหญ่ จึงค่อยบอกว่า “บางที...ถ้าไปดูด้วยตัวเองอาจจะรู้อะไรเพิ่มขึ้นก็ได้”

สีหน้าโล่งใจของซีเซล่าทำให้คาเรียเจ็บแปลบขึ้นมาในอกอีกครั้ง เขาขอให้เฮเซลเดินนำหน้าออกไปแล้วจึงเดินตามหลังไป

ไม่ว่าทำไม ทุกครั้งที่ซีเซล่าพูดถึงวาเทีย เขาจะรู้สึกอิจฉา

ความรู้สึกนั้นทวีมากขึ้นทุกทีจนเขารู้สึกรังเกียจตัวเอง ท่านป้าไม่เคยเลี้ยงเขามาให้จิตใจคับแคบ แล้วพอมตคนนั้นก็ทำทางจะเป็น คนดี อย่างน้อยก็ดีพอที่จะชนะใจทุกคนในห้องนี้...

คาเรียไม่เคยเห็นสุสานของมนุษย์มาก่อน ระหว่างทางไป ยังหลุมศพของวาเทีย สิ่งแรกที่เขาถามด้วยน้ำเสียงตะลึงจึงเป็น...

“พวกท่านเอาประติมากรรมสวยๆ มาประดับหลุมศพเหรอเนี่ย”
 ลีเว็ตตียิ้มแล้วถามกลับอย่างสุภาพว่า “แล้วพวกเจ้าล่ะ ถ้าถึง
 อายุขัยแล้วจะเป็นยังไง”

“อืม...ข้ายังไม่เคยเห็นกับตา แต่มีคนเล่าให้ฟังว่าพอหมดอายุขัย
 พวกเราจะสลายไปเป็นฝุ่น เหลือไว้แค่อักขรมณีชิ้นเล็กๆ ที่เรียกกันว่า
 ‘โซลคริสตัล’ มันจะถูกเก็บไว้อย่างดีในหอผู้วายชนม์ของราชินี” คาเรีย
 ตอบน้ำเสียงเนียนๆ

ซีเซล่านึกถึงภูตราชตรีที่วาเทียปลดปล่อยด้วยการฆ่า...ร่างของ
 เธอคนนั้นไม่เห็นสลายเป็นฝุ่นเลย

“แต่ถ้าเราแปดเปื้อนเวทมนตร์ของมนุษย์มากเกินไป...ร่างจะ
 ไม่สลาย และจะไม่มีโซลคริสตัลไว้ให้ดูต่างหน้า” คาเรียกล่าวต่อราวกับ
 อ่านใจเธอได้ “ถ้าเป็นแบบนั้นเราจะเผาร่างนั้น ก่อนจะเอาเศษลูลีไป
 โปรยให้ลอยไปตามสายลม ภาวนาอย่าให้มีเรื่องแบบนั้นเลย” คราวนี้
 เสียงของเขาฟังดูเศร้าสร้อยอย่างชัดเจน

และแล้วทุกคนก็มาหยุดอยู่หน้าหลุมศพของวาเทีย

ภูตหนุ่มเอียงคอแล้วกล่าวอย่างงงงวยว่า “นี่มันน่าจะมีผิดปกติ
 แล้วล่ะ”

“ทำไมเจ้าถึงคิดอย่างนั้น” เฮเซลถาม

คาเรียถอนหายใจ “กลิ่นอายภูตราชตรีแรงมาก ถ้าแค่ผ่านมาเฉยๆ
 คงไม่ขนาดนี้หรอก”

พุดกลาง เขาก็พยายามดันแทนหินเปิดทางลงไปในสุสาน เฮเซล
 กับซิสตรินช่วยผลักมันออกไปด้วย จนทางลงสุสานใต้ดินปรากฏแก่
 สายตาทุกคนในที่นั้น

คาเรียสะบัดปีกบินลงไปช้าๆ อย่างระมัดระวัง เขาไม่จำเป็นต้อง
 ใช้คบไฟหรือเวทมนตร์ใดๆ ก็มองเห็นในความมืดได้ชัดเจน

สภาพภายในสุสานทำให้เขาเรียต้องอุทานออกมาดังๆ
 เส้นใยผ้าขาวๆ นั้นติดอยู่ที่ทั่วทุกหนแห่ง ตั้งแต่พื้นสุสาน ผนัง ไป
 จนถึงเพดาน ทันทีที่แตะต้องใย มันก็ขาดร่วงลงไปกองกับพื้น ภูตหนุ่ม
 ยิ่งไม่สบายใจขึ้นเรื่อยๆ เขาไม่เคยเห็นและไม่เคยได้ยินเรื่องแบบนี้มาก่อน
 เลย

“เป็นยังไงบ้าง” ซีเซล่าถามอย่างร้อใจ

เขาเรียดีดนิ้วให้คบเพลิงในสุสานติดขึ้นมาทุกดวง แล้วบอกว่า
 “ลงมาช่วยกันดูดีกว่า เมื่อมีรายละเอียดอะไรรอดหูรอดตาไป แต่ข้า
 ไม่เคยเห็นอะไรแบบนี้มาก่อนเลย”

เมื่อห้องสว่าง ซีเซล่าก็เห็นสภาพสุสานชัดเจนกว่าตอนลงมา
 ครั้งแรก เส้นใยเหล่านั้นถักทอกันเป็นผืน โยงใยไปมาทั่วทั้งห้อง ส่องแสง
 ระยิบระยับเหมือนมีกากเพชรบางๆ เคลือบไว้ ทั้งยังมีกลิ่นหอมอวลๆ
 ของภูตราตรีลอยอ้อยอิ่งอยู่เต็มไปหมด

เขาเรียบินสูงขึ้นเหนือโถงศพที่มีฝาโถงวางพาดไว้หมิ่นเหม่ เขา
 อุทานเมื่อเห็นว่าในโถงนั้นว่างเปล่า มีแต่เส้นใยขาวๆ เต็มไปหมด ด้วย
 ความอยากรู้อยากเห็น เขาจึงควานลงไปใยเส้นใยนั้น

ภูตหนุ่มสัมผัสผิวบางอย่างที่หนาและนุ่ม เขาดึงมันออกมา

“นั่นมัน...” เฮเซลอุทาน

สิ่งที่ทุกคนเห็นคือ เศษผ้าที่ครั้งหนึ่งเคยเป็นเสื้อคลุมที่สวมให้
 วาเทียก่อนใส่ร่างเขาลงในโลง

เขาเรียทั้งใยเหล่านั้นออกพร้อมบอกว่า “เศษผ้านี้ติดคาอยู่ในใย
 แต่ข้าไม่เจอเนื้อหนังหรือกระดูกอยู่ในนั้นนะ”

ซีเซล่าและเฮเซลตรงมาช่วยเขาเรียดึงใยขาวๆ ออก ใยเหล่านั้น
 ทับถมกันเป็นชั้นหนายิ่งกว่าใยที่อยู่นอกโลง

แล้วเขาเรียก็นิ่งสงสัย...

“เดี๋ยวละ ทุกคนช่วยถอยออกมาห่างๆ ดีกว่า”

ภูตหนุ่มร้อจนทุกคนทำตามแล้ว จึงท่องคาถาภาษาภูตเบาๆ โยขาวๆ ที่ขาดวินลอยขึ้นไปรวมตัวกันซ้ำๆ ทีละชั้นๆ

“นี่คาถาอะไรนะ” นักขับลำนำน้าสาวถาม

“ย่อนภาพเวลา...มันไม่ได้ย่อนเวลาจริงๆ หรือก แค่ขอคุณภาพเดิมของห้องก่อนหน้าที่โยมันจะขาดจนดูไม่รู้เรื่องขนาดนี้เท่านั้นเอง” คาเรียตอบ

และแล้วทั้งห้องก็อาบไปด้วยพลังเวทสีฟ้าของภูตราตรี ก่อนจะปรากฏภาพที่ทำให้ทุกคนอ้าปากค้าง

โยสีขาวเหล่านั้นโยงจากจุดศูนย์กลางเดี่ยวนั้นคือโรงศพของวาเทีย เทบจะวัดพันรอบโรงศพจนมิด

“ดูตรงโคงให้ดีสิ เห็นนั่นไหม” คาเรียพูดเสียงเบา

“เห็นอะไรล่ะ” ชิสตรินถาม

ชีเซล่าอยากจะพูดประโยคเดียวกันนั้น แต่แล้วเธอก็เห็น...

กึ่งกลางโยสีขาวนั้นมีรอยฉีกขาดขนาดใหญ่ เหมือนสิ่งที่เคยอยู่ในนั้นแหวกมันเพื่อออกมา

คาถาของคาเรียสิ้นสุดลงแค่นั้น ทุกอย่างคืนสู่สภาพเดิม แต่ความนิ่งเงียบในห้องยังดำเนินต่อไป ต่างคนต่างตื่นตระหนก ตกใจจนพูดอะไรไม่ออก

ชีเซล่าหันไปถามคาเรียเสียงสั่นว่า “เมื่อกี่มันอะไร”

“เหมือนรังไหม...” ลีเว็ตต์กลับเป็นฝ่ายตอบ

คาเรียพยักหน้ารับ “ครับ รังไหม...จะพูดอย่างนั้นก็ไม่ได้ ข้าไม่เคยเห็นอะไรแบบนี้มาก่อนเลย”

น้ำเสียงเขาแสดงความแปลกใจเต็มเปี่ยม ภูตหนุ่มลูบเส้นโยในโรงศพซ้ำๆ อย่างครุ่นคิด “ภูตราตรีมีจำนวนน้อยลง ไม่มีเด็กเกิดใหม่

มาเป็นร้อยปีแล้ว ข้าเลยไม่เคยเห็นตอนพวกเราเกิด แต่ได้ยินพวกผู้ใหญ่เล่าต่อๆ กันมาว่า ถ้าผู้เป็นแม่ไม่แข็งแรงพอจะเลี้ยงดูลูกในวัยทารกได้ พวกเขาจะพาลูกไปหลบในที่ไร้แสงแดด ร่างกายที่ยังปกป้องตัวเองไม่ได้จะสร้างเส้นใยขึ้นมาปกคลุม จนกว่าจะเติบโตและแข็งแรงพอแล้ว จึงแหวกเส้นใยเหล่านั้นออกมา”

“แต่ใยพวกนี้มันบอบบางมากนะครับ” ซีสตรินพูดอย่างไม่ค่อยเชื่อ

คาเรียยกไหล่ “เรามาตอนมนตราหมดฤทธิ์ไปแล้ว ถ้ามาตอนยังออกฤทธิ์อยู่อาจจะไม่ใช่แบบนี้ เส้นใยพวกนี้อาจจะแข็งแรงอย่างไม่น่าเชื่อเลยก็ได้ ที่แปลกคือ...ผู้ชายคนนี้ไม่ใช่เด็กๆ แล้ว แถมตอนลงมาในห้องนี้ เขาก็ตายไปแล้ว...ไม่น่าจะเกิดเรื่องแบบนี้ได้นี่นา”

“เจ้าหมายถึงวาเทียอาจจะยังไม่ตายนะหรือ” ลีเว็ตต์ถามอย่างตกใจ

คาเรียพยักหน้าอย่างไม่แน่ใจ “ดูจากรูปการณ์ เหมือนระหว่างที่เก็บร่างเขาไว้จะเกิดกระบวนการบางอย่าง” เขามองซีเซล่าที่น้ำตาเริ่มแล้วเหมองไปทางอื่น “เหมือนเขาเกิดใหม่อีกครั้ง...แต่ดูแล้วไม่เข้าใจเลยในเมื่อเขาเป็นมนุษย์มาตลอดแท้ๆ”

เฮเซลซึ่งไม่ได้พูดอะไรมาพักหนึ่งแล้ว นึกถึงบางสิ่งขึ้นมาได้ “หรือว่าเพราะเลือดภูตราชรี...”

“หือ?” ซีเซล่าง

ลีเว็ตต์อ้าปากค้างเพราะนึกได้เช่นกัน

เฮเซลรีบหันมาบอกคาเรียว่า “ก่อนตาย พวกพ่อมดนั้นฉีดเลือดภูตราชรีจำนวนมากเข้าไปในร่างกายของวาเทีย”

คาเรียอุทาน “แล้วเขาตายเพราะเหตุนั้นหรือเปล่า”

“ไม่ใช่ในทันที แล้วเรื่องนั้นก็ไม่ใช่สาเหตุโดยตรงด้วย” ลีเว็ตต์

กล่าวเสียงเรียบๆ ระหว่างนั้น ความคิดก็เชื่อมโยงเรื่องต่างๆ เข้าด้วยกัน อย่างรวดเร็ว “เลือดภูตราตรีทำให้พลังของวาเทียเพิ่มขึ้นชั่วขณะก่อนจะเสียชีวิต แล้วเขาก็ระเบิดพลังทั้งหมดออกมา เขาไม่ได้ตายทันที”

คาเรียพยักหน้ารับ “เป็นไปได้ว่า บางทีเลือดภูตราตรีอาจจะช่วยให้เขารอด ตอนที่คิดว่าตายไปแล้ว ที่จริงร่างกายอาจจะกำลังจำศีล แต่ส่วนที่เป็นมนุษย์ของเขาเสียหายเกินไป ส่วนที่เป็นภูตราตรีจึงช่วยฟื้นฟูร่างกายอย่างช้าๆ ที่จริงสุสานนี้ก็เหมาะสำหรับการพักฟื้นของภูตราตรีมากที่สุดทีเดียวละ ไม่มีแสงแดด อากาศเย็น ไม่มีคนรบกวน”

ซีเซล่าส่ายหน้าอย่างไม่เชื่อหูตัวเอง

“บ้านา! ก็ตอนนั้น...หัวใจเขาไม่เต้นแล้วนี่นา ฉันจับชีพจรเขาซ้ำตั้งหลายครั้ง” เธอร้อง

คาเรียเลิกใช้ปีก แล้วเดินตรงมาหาซีเซล่า เขาดึงมือเธอไปแนบอกซ้ายของเขาแล้วบอกว่า “คอยดูให้ดีนะ”

หญิงสาวไม่รู้ว่าภูตหนุ่มอยากให้เธอเห็นอะไร แต่ปลายนิ้วของเธอสัมผัสความอบอุ่นของร่างกายเขาได้ หัวใจคาเรียเต้นตุบๆ เป็นจังหวะมั่นคง ทว่าครู่ต่อมา หัวใจของเขากลับเต้นช้าลง แล้วหยุดไป

ซีเซล่าอุทาน เธอมองหน้าคาเรีย เห็นดวงตาสีทองของเขายังเป็นประกายเหมือนเดิม

“หัวใจไม่เต้น ก็ไม่ตายหรอกนะ” คาเรียว่าพลางหัวเราะเบาๆ

ซีเซล่าสัมผัสชีพจรของเขาไม่ได้อยู่ครู่ใหญ่ แล้วหัวใจที่หยุดเต้นนั้นก็ค่อยกลับมาเต้นเป็นปกติอีกครั้ง หญิงสาวชักมือกลับอย่างตกใจ

คาเรียหัวเราะอีก “อย่าทำหน้าที่แบบนั้นสิ สำหรับภูตราตรีแล้วพลังเวทสำคัญกว่าสิ่งใด ถ้าร่างกายล้ามากๆ พวกเราจะนอนพัก ปล่อยให้หัวใจหยุดเต้นแล้วให้เวทมนตร์หล่อเลี้ยงแทน”

“หมายความว่าตอนเราเอาร่างวาเทียลงมาที่นี่ เขาอาจจะยังไม่

ตาย” เฮเซลคาดเดา

ภูตหนุ่มพยักหน้ารับ “น่าจะเป็นอย่างนั้น”

“แล้วหลังจากคืนชีพ ทำไมเขาถึงหายไป ไม่ออกมาหาพวกเราล่ะครับ” ซิสตรินถาม เขาแน่ใจว่าพ่อมดหนุ่มคนนั้นยอมหวังใยครอบครัวเป็นอันดับแรก

“พวกท่านจะรับได้หรือ” คาเรียถามเสียงจริงจังจนทุกคนแปลกใจ ภูตหนุ่มมองโลงศพที่ว่างเปล่าแล้วพูดต่อว่า “ท่านจะรับความจริงได้หรือ... เขาฟื้นจากความตายก็จริง แต่เขาไม่ได้เป็นมนุษย์อีกแล้วนะ”

คำพูดนั้นทำให้ทั้งห้องเสียบสนิท

ลีเว็ตต์ลูบหน้าผากเหยว่นของตน ถามด้วยเสียงที่พยายามบังคับไม่ให้สั่นไหวว่า “เขากลายเป็นภูตตราตรืออย่างนั้นหรือ”

คาเรียอดรู้สึกเห็นใจชายชราไม่ได้ ไหล่ของเขาลู่ลงก่อนจะตอบว่า “ข้าคิดว่าใช่”

เฮเซลมองไปรอบสุสาน ก่อนจะพึมพำเบาๆ “เขาคงไม่อยากพบหน้าเรา”

ภูตหนุ่มเกือบจะพยักหน้าเห็นด้วย แต่ยังมีอีกเรื่องหนึ่งที่ยังไม่ได้บอกคนเหล่านี้ จึงพูดขึ้น “ที่จริงข้าอยากจะทำบอกท่านว่า เขาไม่ได้ออกไปเองคนเดียวหรอก”

“หรือ?”

“ภูตที่เกิดใหม่ปีก็จะยังอ่อนแอเกินกว่าจะเคลื่อนที่ไปไหนเองได้ แสดงว่าต้องมีภูตตราตรีผู้ใหญ่ออย่างน้อยสองตนมารับตัวเขาไป” คาเรียว่า

“ถ้าอย่างนั้น นายเคยเจอเขาหรือเปล่า” ซีเซลถาม

“ข้าไม่รู้ ข้าไม่เคยเห็นหน้าเขาหน้านี้มา อีกอย่าง ภูตทุกคนที่ยังไม่พบเนื้อคู่จะสวมหน้ากากไว้ ดังนั้นข้าก็ไม่ว่าใครเป็นใครอยู่ดี”

คาเรียเหลือบมองซีเซล่าที่ดูสับสนมากขึ้นทุกขณะ ดวงตาสีแดง

ของเธอรั้นน้ำตา ในขณะที่มือซึ่งอยู่ข้างตัวสั่นระริก

หัวใจของภูตหนุ่มอ่อนยวบลงทันที เขายกมือขึ้นนอมแพ้และบอกว่า “ตกลงๆ ข้าจะกลับไปดูที่บ้านให้ แล้วจะกลับมาบอกพวกเจ้าอีกที ดีไหม”

ท้ายประโยคเขาหันมามองหน้าซีเซล่าซึ่งสีหน้าสดใสขึ้นทันตา

“ได้หรือ” เธอถาม

“ทำไมจะไม่ได้ล่ะ ถ้าหาไม่เจอ ข้าจะถามท่านป่าเอา รอหน่อยแล้วกัน” คาเรียอดสะบัดเสียงอย่างไม่พอใจไม่ได้

“ขอบคุณมากนะ” ซีเซล่าส่งยิ้มให้เขา

ภูตหนุ่มขีดหน้าพลางกล่าวน้ำเสียงตัดพ้อ “ถ้าเป็นข้าหรือเป็นคนอื่น ซีเซล่าจะใส่ใจขนาดนี้รู้เปล่าก็ไม่รู้”

“อย่าพูดแบบนั้นนะ” หญิงสาวหน้าตึง

คาเรียบินตีลังกาคลับหัวอย่างล่อเลียน

“ถ้าอย่างนั้นก็จะไปแล้วนะ อีกสามสี่คืนจะกลับมา” เขากล่าวพลางหันไปยังประตูทางออก

ตอนนั้นเอง มีลมพัดมาวูบหนึ่งเข้าปะทะร่างของคาเรีย แวบแรกภูตหนุ่มไม่รู้สึกรังเกียจอะไรไปกว่าความเย็นที่กรีดผิวลงไปถึงกระดูก แต่เสียวิวัฒนาการที่ต่อมา เขาก็พบว่ามันบางอย่างผิดปกติ

ซีเซล่าเห็นภูตหนุ่มผะงะแล้วทรุดลงไปกองกับพื้นต่อหน้าต่อตา คาเรียกุมอกราวกับกำลังเจ็บปวด

“คาเรีย?” เธอเรียก

“อย่าเข้ามา! อะไรก็ไม่รู้มันบุกเข้ามาในร่างข้า อีก!”

ซีเซล่าเห็นเลือดสีดำไหลออกมาจากหน้ากากส่วนล่าง คาเรียพยายามฝืนยืนขึ้น เขามึนหัวและเจ็บปวดรุนแรงเหมือนถูกคาถาแผดเผา มีเสียงหนึ่งกระซิบอยู่ในหัว คาเรียจับความไม่ได้ มันค่อยๆ ดังขึ้น

และชัดเจนขึ้น

พลังของคาเรียเริ่มปั่นป่วนจนอาจเป็นอันตรายต่อคนรอบข้าง ภูตหนุ่มตัดสินใจใช้คาถาเคลื่อนย้ายสถานที่หายตัวไปจากตรงนั้น ระหว่างที่คาถากำลังทำงาน เขาสัมผัสได้ว่าซีเซล่ากุมมือเขาอยู่

ความอบอุ่นจากฝ่ามือมันทำให้เขาสัมผัสกับความรู้สึกบางอย่าง ในตัวชัดเจนขึ้น ภูตหนุ่มได้ยินเสียงในหัวชัดเจน

คราวนี้เขาได้ยินแล้วว่ามันบอกว่าจะไร...

แวบ!

แสงสว่างจ้าแผ่ออกจากร่างคาเรียในชั่วพริบตา

เมื่อแสงจางลง ทุกคนหายตาพว้า คาเรียหายตัวไปแล้ว

“เขาไปไหนนะ!” ซีเซล่าร้องลั่น

เฮเซลชมวดคิ้วแล้ววิ่งขึ้นไปดูที่ทางออก เขาสูดลมหายใจเข้าแล้ว บอกว่า “เขาใช้มนตราเคลื่อนย้ายตัวเองอย่างไม่มีเป้าหมาย คงกลัวว่าพลังจะระเบิดออกมา...แต่ว่ามันเกิดอะไรขึ้นนะ”

บรรยากาศเหนือสุสานดูเป็นปกติ ทุกอย่างสงบนิ่งภายใต้แสงจากพระจันทร์ครึ่งดวง

ชายหนุ่มชมวดคิ้ว พยายามจับสัมผัสสิ่งแปลกปลอม แต่กลับสัมผัสอะไรไม่ได้เลย

ลีเว็ตตะกะพริบตาอย่างงงวย...คนอื่นอาจไม่รู้จักระสัมผัสบางเบา ก่อนที่คาเรียจะล้มลงไป แต่เขาจำได้ดี

ชายชรากุมไม้เท้าแน่น ดวงตามองที่โลงศพอย่างเศร้าสร้อย

“ตอนนี้เจ้าต้องการทำอะไรกันแน่หรือ วาเทีย...”

ซีเซล่ามองหาร่องรอยที่ควรจะหลงเหลือจากการใช้คาถาที่
พื้นสุสาน เธอเห็นรอยเลือดสีดำของคาเรีย แต่ไม่มีร่องรอยอะไรมาก

กว่านั้น หญิงสาวเดินขึ้นไปหาพี่ชาย

เฮเซลยืนหน้าเครื่องเคียบอยู่ข้างหลุมศพของอัศวินยุคโบราณคนหนึ่ง ข้างตัวมีซิสตรินกำลังก้มๆ เงยๆ พยายามมองหาที่มาของสิ่งที่ทำให้คาเรียหนีหายไป

“สัมผัสอะไรไม่ได้เลยหรือคะ” ซีเซล่าถามพี่ชาย ซึ่งอีกฝ่ายก็ส่ายหน้าน้อยๆ อย่างผิดหวัง

“ไม่เลย ทุกอย่างปกติ แต่ไม่เข้าใจเลยว่าอะไรทำให้คาเรียเหมือนป่วยขึ้นมากะทันหัน”

“นั่นสิคะ” นักขับลำนางสาวพิมพ์

ตอนนั้นเอง เธอเห็นบางสิ่งตกอยู่ในพงหญ้า...มันมีสีขาวสะอาดตา

ซีเซล่าก้มลงหยิบสิ่งนั้นขึ้นมา เธอสัมผัสได้ว่าวัตถุชิ้นนี้มีผิวเรียบเนียนคล้ายหินแต่กลับอุ่น แสงไฟจากตะเกียงที่ซิสตรินถือมาส่องให้เห็นสิ่งที่เธอไม่เคยคาดคิดมาก่อน

“หน้ากาก?” ซีเซล่าอุทาน รีบพลิกดูด้านหน้าของมัน

หญิงสาวอุทานอีกครั้งเมื่อเห็นลวดลายด้านหน้าเป็นลายเมฆบังดวงจันทร์แบบเดียวกับหน้ากากของคาเรีย

เธอเงยหน้ามองท้องฟ้าอย่างแปลกใจ

เกิดอะไรขึ้นกับคาเรียกันแน่...เขาไม่ควรจะทิ้งหน้ากากไว้แล้วหนีไปไม่ใช่หรือ